

- ⊕ **Cultura popular:** Corpus
- ⊕ **Música:** Festivalot de Girona
- ⊕ **Cultura popular:** Trobada de muixerangues d'Algemesí

LA FI DE L'EQUIDISTÀNCIA

El 5G s'estrena al nostre país amb polèmica

Avui arriba a Barcelona i València, amb tecnologia de la controvertida Huawei · Les prestacions són lluny de les promeses

{ Avui, 15 de juny de 2019, **Jordi Cuixart i Jordi Sànchez** fa 607 dies que són a la presó, **Oriol Junqueras i Joaquim Forn** 590 i **Carme Forcadell, Dolors Bassa, Raül Romeva, Josep Rull i Jordi Turull** en fa 480

RECORDS DEL PEN CLUB

MERCÈ IBARZ

El jardí de l'Ateneu Barcelonès, on tantes converses s'han envolat i fructificat. ARXIU

Una lliçó d'Eugene Schoulgin, el Comitè d'Escriptores, la Marçal i Carles Torner, la Conferència Mundial de Drets Lingüístics...

Faig poca vida literària i només en una ocasió m'he implicat en les estructures associatives del ram, en la junta del PEN Català, entitat que aquests dies ha saltat als titulars per raons que indirectament motiven aquestes ratlles i que com que aquest diari ja les **ha divulgades prou** no hi insistiré. No, em mou una altra cosa. Em mouen els bons records. És una cosa que dec al PEN.

Una de les lliçons més boniques i fermes d'aquells anys, durant la presidència de Jordi Sarsanedas, la vaig reconèixer –les lliçons no es donen ni es reben, les reconeixes tu– un vespre que fèiem l'assemblea anual de socis i a mi em tocava donar compte de les actuacions d'aquell any del Comitè d'Escriptores. Havíem estat molt actives, seguint el lideratge de Maria-Mercè Marçal, que en va ser la gran impulsora ben bé fins a la seva mort, com aquell qui diu. Una part dels socis presents, senyors granadets, no acabaven d'acceptar el protagonisme que les escriptores teníem llavors al PEN. Vaig parlar doncs sense gaires contemplacions, amb la poca mà esquerra que tinc quan trobo que la situació no es mereix cap esforç de seducció. En acabat, l'escriptor nòrdic que aquell any ens acompanyava es va acostar a la taula i em va felicitar: 'Molt bé, no et sàpiga greu ni el to ni el posat. Al PEN tots i cadascun de nosaltres hem de parlar i intervenir tal com som, cadascú tal com és. No som un partit polític, l'assemblea no és un parlament, res de tot això. Som un espai de valors i de *free speech*, de discurs lliure.' Per fi vaig poder somriure i donar les gràcies.

Eugene Schoulgin: ‘No et sàpiga greu ni el to ni el posat. Al PEN tots i cadascun de nosaltres hem de parlar i intervenir tal com som, cadascú tal com és. No som un partit polític, l’assemblea no és un parlament, res de tot això. Som un espai de valors i de “free speech”, de discurs lliure’

El 1996 es feia la Conferència Mundial de Drets Lingüístics propiciada en gran manera pel PEN Català, oberta a l’Aula Magna de la Universitat de Barcelona

Era Eugene Schoulgin, del PEN Internacional. Me n’he recordat moltes vegades, d’aquesta lliçó. I ara m’ha retornat, amb força. No és que la tingués retirada, sinó que quan en la difícil assemblea d’aquesta setmana, mentre parlava qui va prendre el relleu del president Sarsanedas –que ho **va ser durant una etapa llarga**, del 1983 al 2001– i vam haver de sentir que fins llavors, fins a la seva pròpia presidència, el PEN havia estat ‘invisible’ [sic], els records d’aquells anys em van tornar al galop. I tota aquesta setmana, fins a escriure aquestes ratlles, no han fet sinó confirmar que són molt bons records.

Vaig conèixer i tractar llavors tres grans activistes culturals, a més dels que ja coneixia i tractava (Jordi Sarsanedas, Joan Rendé i Agustí Pons, que m’havia proposat per formar part de la junta quan ell va plegar). La Marçal, la coneixia i havíem parlat en diverses ocasions, però no l’havia tractada tant com ho vaig fer a partir de llavors, una herència de complicitats que dec al PEN. Isidor Cònsul, que encara no era l’editor que seria, va ser el segon activista que em vaig trobar, infatigable i decidit. I Carles Torner, de qui no sabia res sinó que era poeta, i de qui aviat vaig descobrir el talent innat per a les relacions associatives, l’encant personal i l’àmplia mirada sobre totes les coses que el caracteritza i que l’ha dut a ser el director executiu del PEN Internacional, a Londres. La complicitat entre ell i la Marçal feia goig de veure, de sentir, d’escoltar.

Va ser en Torner, poliglòt, qui va tenir la bona idea de portar algú de la junta internacional a les assemblees locals. Per això l’Eugene era aquell vespre a la seu del carrer de la Canuda, a l’Ateneu Barcelonès, on després vam conversar al meravellós jardí. Noruec de naixement, del PEN suec per raó de residència, viatger de llarga volada, l’escriptor i poliglòt Eugene Schoulgin (1941) era, és, un conversador fenomenal. Un dels seus avis era rus i ell també parla aquesta llengua. El 2001 va portar Anna Politkòvskaja al congrés del PEN de Londres, on va engegar una campanya internacional de diversos centres locals de l’entitat en suport d’ella, que la va dur tres cops a Barcelona.

El 1996 es feia aquí, a Barcelona, la Conferència Mundial de Drets Lingüístics propiciada en gran manera pel PEN Català, oberta a l’Aula Magna de la Universitat de Barcelona. Ací en teniu **més notícia**.

Són alguns dels meus records d’aquells anys a la junta del PEN. També, el discurs durant un altre sopar anual a càrrec de Jane Spender, llavors secretària del PEN Internacional, sobre la fundadora del PEN, **Catherine Dawson Scott**, i com va activar el PEN a partir de l’acolliment, la vida social i els sopars on la gent es reunia per pensar què fer i com fer-ho. Potser al PEN Català li cal ara, a més de fer net de les pràctiques abusives i la seva manca de control per part de la junta corresponent, que ja no hauria a partir d’ara de poder al·legar cap ignorància, tornar als orígens de la fundadora Dawson Scott. 📺

LA FI DEL MITE COLAU

PERE MARTÍ

Colau ha enterrat l'equidistànci. EFE

Colau enterra l'equidistància i posa en evidència l'estratègia d'acostament entre ERC i els comuns barrant el pas a Maragall
***** Més per Mallorca es planta i fa perillar el govern d'Armengol**
***** Les escasses incògnites del nou govern de Ximo Puig**

TEMA DEL DIA

Llegenda. Diuen que van sortir de les places, que són fills del 15-M, que són d'esquerres, que són a les institucions per canviar les coses. La imatge d'Ada Colau interrompent els actes d'ICV vestida de superwoman reclamant habitatge social és un fantasma que recorre les xarxes. Venien a fer fora 'la casta', però quatre anys de govern a l'Ajuntament de Barcelona han servit per a desmentir la llegenda. No ha aturat els desnonaments que combatia amb la PAH, els quals continuen augmentant. Va prometre 4.000 pisos de lloguer social i n'ha construït 600 mentre el lloguer ha pujat un 20% a la ciutat. En canvi, es vol gastar 200 milions d'euros en un tramvia obsolet per a tallar Barcelona pel mig mentre fa

superilles superincòmodes als barris i carrils bici per a dissimular el seu fracàs. És el que passa quan promets coses que no es poden fer.

Els primers dies de mandat va fer gestos populistes de cara a la galeria, com ara suprimir el cotxe oficial i anar en metro. Va durar una setmana. Ara torna a anar en cotxe oficial, en forma de monovolum familiar perquè no sigui dit que han canviat les coses. Es preocupa pels refugiats, però només pot posar un comptador a la platja de la Barceloneta per anar sumant els morts. No té competències per a acollir-los i pactarà amb el PSC, el partit que impedeix des del govern espanyol que el vaixell Open Arms salpi del port de Barcelona. I, evidentment, tampoc ha

Els primers dies de mandat va fer gestos populistes de cara a la galeria, com ara suprimir el cotxe oficial i anar en metro. Va durar una setmana

L'independentisme sempre ha tractat amb cotó fluix Ada Colau i l'ha intentada seduir, però ella li ha donat carabassa

tancat el CIE, perquè no és competència seva, però li va donar un titular agraït a la premsa amiga, que no li ha recordat mai més aquesta falsa promesa.

Com més fracassava la seva gestió, més creixia el seu ego. Com que no sabia gestionar ni en sap, va lliurar la maquinària de l'ajuntament a un antic socialista espavilat, Jordi Martí, que ha posat ordre al caos. I ICV ha anat regalant les seves orelles i les del seu entorn familiar per anar recuperant les àrees de poder que van perdre. La ICV que governa l'ajuntament des de 1979 ha 'sectaritzat' Colau, despullant-la de qualsevol vel·leïtat rupturista i petrificant-la en el poder. Quan el procés independentista li va passar per davant, s'hi va posar de perfil i ni tan sols va donar les claus per a obrir els centres cívics de Barcelona en el referèndum de l'1-O. Plora pels presos, però no té cap escrúpol per a governar amb els seus carcellers.

Els regidors que ho han vist han marxat a casa per no haver d'aguantar més les seves contradiccions. I els qui li feien ombra, humanament i política, els ha enviat a Madrid, la seva capital preferida, com ella mateixa va dir, perquè intentin reformar Espanya. Mentrestant, ella continuarà regnant a Barcelona, gràcies a un pacte amb els socialistes, que no han marxat mai de l'ajuntament, i els vots de la dreta espanyolista. La seva falsa equidistància quedarà al descobert, perquè ha optat per governar amb un partit del 155 que ella mateixa va expulsar del govern municipal. Això sí, ha consultat les bases, que evidentment han avalat la seva decisió, però sense entusiasme. Amb una participació de només un 40% i amb un 30% de vots en contra, vol dir que menys de tres persones de cada deu de les bases dels comuns accepta la maniobra.

La decisió posa en evidència l'estratègia d'ERC d'acostar-se als comuns. L'independentisme sempre ha tractat amb cotó fluix Ada Colau i l'ha intentada seduir, però ella li ha donat carabassa. Els republicans la van investir sense demanar res a canvi, li van treure del mig Alfred Bosch perquè no li aprovava els pressupostos ni la joguina del tramvia. I la resposta de Colau ha estat impedir que Ernest Maragall sigui batlle malgrat haver guanyat les eleccions. L'excusa per a retenir la batllia és que s'han de preservar les polítiques socials, unes polítiques que no ha fet i que, si existissin, no correrien cap perill amb un govern amb ERC. L'única cosa que vol preservar és la batllia, tenir el tron. I si cal acceptar els vots de la dreta xenòfoba i unionista, finançada per la casta que deien que volien foragitar, doncs es fa. El poder està per sobre dels principis. S'han acabat els escrúpols, però quan és tan evident, sol tenir costos.

MÉS QÜESTIONS

Més per Mallorca es planta i fa perillar el govern d'Armengol. Les plàcides negociacions que fins ara havien dut a

terme el PSIB, Més per Mallorca i Podem per a configurar una nova majoria de progrés al govern balear s'han acabat. Amb l'acord programàtic tancat, la crisi ha esclatat quan han començat a parlar de conselleries, fins al punt que Més s'ha aixecat de la taula. El secretari d'organització de Podem, Alejandro López, ha acusat Més per Mallorca d'haver trencat les converses perquè pretenia de gestionar tres conselleries. També ha confirmat la decisió del seu partit d'entrar al govern, tot i que no ha dit a quantes conselleries aspira, pendent si Més hi entra o no. La petició de Més de tenir tres carteres ha estat refusada pels socialistes amb l'excusa que han passat de sis diputats a quatre. Amb tot, hi ha previst que les tres formacions es tornin a reunir. La portaveu del govern en funcions i membre de la direcció del PSIB, Pilar Costa, ha dit que el seu partit no veia proporcional l'exigència de Més, però ha reiterat que els socialistes continuaven defensant un govern de coalició amb Més i Podem. Ha recordat que el PSIB havia estat el partit amb més vots de les Illes i que havien aconseguit un resultat històric, enfront de la caiguda de suport a Més. També ha deixat clar que el PSIB estava disposat a variar la seva proposta inicial d'un govern amb onze conselleries, atès que Més i Podem volen que en siguin dotze. Els socialistes volen saber si la petició de les tres conselleries és una línia vermella, perquè si fos així, seria 'absurd parlar d'altres coses', però també ha recordat que Més no havia insinuat que perillés pas la designació de Francina Armengol com a presidenta del govern. A Podem li agradaria ser al capdavant de departaments que tinguin a veure amb els aspectes principals del seu programa polític, com ara Mobilitat i Energies Renovables; Hisenda; Indústria i Comerç; Agricultura i Medi Ambient; encara que Turisme i Treball també els interessin. Però el PSIB encara ha de posar sobre la taula una proposta de l'organigrama del govern. L'acord ha d'estar tancat abans de dijous, 20 de juny, que és la data que els partits han pactat per a la constitució de la mesa del

parlament i l'elecció del president de la cambra legislativa.

Les escasses incògnites del nou govern de Ximo Puig. Una volta investit president, Ximo Puig ja ha avançat que hi haurà pocs canvis i que la majoria de consellers repetiran cartera. Les incògnites del seu futur govern, que anunciarà diumenge després d'haver pres possessió, es redueixen a la Conselleria d'Agricultura, la d'Obres Públiques, i la d'Universitats i Innovació, un dels departaments de nova creació. El pacte que han signat els tres socis preveu un Consell amb dotze conselleries (dues més que la legislatura passada), de les quals el PSPV en tindrà sis (una més), Compromís, quatre (una menys) i Unides Podem-EU s'estrena amb dues: Qualitat Democràtica, Participació i Administració Pública, que quedarà en mans de la líder d'Esquerra Unida, Rosa Pérez; i Habitatge i Sostenibilitat Energètica, una conselleria que encapçalarà Rubén M. Dalmau i que tindrà rang de Vice-presidència. A hores d'ara, sembla prou clar que, entre els socialistes, repetiran Vicent Soler com a conseller d'Hisenda; Gabriela Bravo com a consellera de Justícia i Interior, i Ana Barceló tornarà a ocupar Sanitat. No és clar qui hi haurà al capdavant d'Obres Públiques i Vertebració del Territori, perquè l'anterior titular, María José Salvador, ocupa la Vice-presidència primera a la mesa de les Corts. Diverses veus apunten que podria fer-se càrrec de la conselleria Manolo Mata, portaveu dels socialistes a les Corts. Tampoc se sap qui assumirà Universitats i Innovació. Compromís gestionarà, a més de la Vice-presidència primera, les competències d'Igualtat i Polítiques Inclusives, amb Mónica Oltra al capdavant. Cultura i Esports tornarà a ser per a Vicent Marzá, i Rafael Climent continuarà com a titular d'Economia. Agricultura anirà en mans de Compromís, i diverses fonts insinuen que la titular podria ser la candidata a la batllia d'Elx a les últimes eleccions municipals, Mireia Mollà. Sigui com sigui, serà una dona d'Iniciativa.

Ernesto Guevara. WIKIMEDIA COMMONS

Ribó repetirà com a batlle de València sense tenir tancat el pacte amb el PSPV. El batlle de València en funcions i candidat de Compromís a la reelecció, Joan Ribó, serà escollit demà per segona volta i per al mandat 2019-2023, amb els vots de Compromís i el PSPV, tot i que les dues formacions encara no han tancat el pacte de govern. Els deu regidors obtinguts per Compromís a les eleccions municipals del passat 26 de maig, un més que als comicis de 2015, i els set del grup municipal socialista, dos més que en aquella cita electoral, votaran a favor de la candidatura de Ribó en el ple de constitució de la nova corporació local de demà. Joan Ribó serà designat màxim responsable municipal sense que hagin acabat les negociacions del pacte de govern que van començar la setmana passada Compromís i PSPV per a reeditar l'executiu progressista que ha dirigit la ciutat aquests últims quatre anys. Tant el cap de llista de Compromís

com la candidata socialista a la batllia i regidora electa, Sandra Gómez, han manifestat aquests últims dies que no calia que les negociacions per a la conformació del futur govern de la ciutat haguessin acabat abans de constituir la nova corporació municipal.

LA XIFRA

19.219 turistes va perdre Andorra la temporada d'hivern per la manca de neu. És una caiguda de l'1,3% respecte a l'any anterior, en què van entrar al país 1,5 milions de turistes. El resultat queda lluny de les previsions d'Andorra Turisme, que esperava un creixement global del 2,1%.

TAL DIA COM AVUI

El 14 de juny de 1928, naixia a Rosario, l'Argentina, Ernesto Guevara, conegut com el Che. Metge de formació, escriptor, guerriller, ha acabat essent una icona mundial de la revolució anticapitalista.

Ada Colau i Jaume Collboni, en una imatge d'arxiu. ACN

Colau i Collboni: torna a Barcelona el tàndem trencat pel 155

Barcelona Barcelona en Comú tria el PSC en compte d'ERC per governar la ciutat i mantenir la batllia de Colau, que accepta els vots regalats de Valls

REDACCIÓ

Tres setmanes després de les eleccions municipals, s'ha girat la truita. Ada Colau serà reelegida, amb tota probabilitat, batllessa de Barcelona. Si no hi ha sorpreses, la candidata de Barcelona en Comú rebrà els vuit vots del PSC i els de Manuel Valls, Celestino Corbacho i Eva Parera per a desbancar Ernest Maragall, candidat d'ERC i guanyador de les eleccions. Els socialistes, amb Jaume Collboni al capdavant, tornaran a formar

part del govern de Colau un any i mig després d'haver-ne estat expulsats pel suport a l'aplicació del 155.

En aquell cas, la direcció dels comuns va mantenir-se al marge de la consulta a les bases, que van decidir de fer fora Collboni i el PSC. Ara la direcció ha donat per fet el pacte amb Collboni i s'ha posicionat clarament a favor de l'acord amb els socialistes, tot condicionant el vot de les bases.

Maragall no ha pogut convèncer Colau de fer un govern conjunt i ha acusat els comuns de mirar només les cadires i passar per alt les

L'entrada dels socialistes al govern municipal farà guanyar encara més poder al PSC a Barcelona i l'àrea metropolitana

propostes programàtiques. En una última maniobra, el candidat d'ERC ha ofert una batllia compartida, dos anys ell i dos anys Colau, però aquesta opció necessitaria el suport de JxCat a Colau per a poder ser efectiva, atès que els republicans i els comuns sumen vint regidors. Maragall pot ser elegit per minoria perquè és el candidat més votat, però Colau necessita assolir la majoria de vint-i-un.

El PSC recupera poder

L'entrada dels socialistes al govern municipal farà guanyar encara més poder al PSC

Ada Colau, en la conferència de premsa en què va anunciar el pacte amb el PSC. ACN

El PP va vorejar el ridícul, a una quarantena de vots de quedar fora del consistori. La irrellevància del PP fa temps que és un fet a Barcelona

a Barcelona i l'àrea metropolitana. El repartiment de càrrecs no acaba a l'ajuntament barceloní, sinó que va més enllà. L'AMB i la Diputació de Barcelona tenen càrrecs ben remunerats i aporten poder als partits, i un acord amb els comuns pot permetre que els socialistes avancin posicions. Maragall advertia d'aquesta possibilitat ahir, deixant entreveure possibles aliances també amb Ciutadans en aquestes institucions, habitualment allunyades del focus públic.

A més, el PSC podrà marcar de prop les polítiques de Barcelona en Comú. Collboni va ser molt crític amb el mandat de Colau durant la campanya electoral, tot i que el PSC havia format part del govern durant bona part de la

legislatura. Per la seva banda, la batllessa en funcions va impugnar les conseqüències que han tingut dècades de governs socialistes a Barcelona. Ara, novament, els comuns tornen a pactar amb el PSC tot i les crítiques.

Qui tindrà la clau de la governabilitat?

Esquerra Republicana pot tenir la clau de la governabilitat a la ciutat. El pacte entre els comuns i els socialistes tot just arriba als divuit regidors, tres menys que la majoria absoluta del consistori. Per tant, el govern de Colau i Collboni sempre necessitarà, com a mínim, tres vots per a tirar endavant les propostes principals. ERC pot optar per fer una oposició que consisteixi a votar sempre contra el govern

municipal per desgastar-lo i fer-li pagar la jugada d'haver apartat Maragall de la batllia, o bé pot llepar-se les ferides i negociar amb Barcelona en Comú i el PSC per tirar endavant propostes amb el suport extern dels deu regidors republicans.

Si ERC opta per la primera via, el bloqueig, Colau i Collboni tindran problemes als plens. Les aliances amb JxCat i el PP seran sempre molt limitades o inexistents, mentre que la cerca de tres vots dels sis regidors de Valls-Ciutadans pot desgastar molt els comuns de cara a les properes eleccions.

Trencament entre Valls i Ciutadans?

El suport de franc de Manuel Valls a Colau per a evitar que Maragall sigui batlle pot costar-li el trencament amb Ciutadans. Valls s'ha distanciat de la política de pactes amb Vox d'Albert Rivera i Inés Arrimadas, que no volien donar els vots per fer Colau bat-

llessa. Si més no, això han dit públicament. La veritat és que Ciutadans pot permetre's que els seus tres regidors votin contra Colau, però facilitar-li l'accés a la batllia amb els tres independents, Valls, Corbacho i Parera.

La jugada de Ciutadans a Barcelona, situant Valls al capdavant d'una candidatura que amagava les seves sigles després d'haver guanyat el 21-D, ha sortit escaldada després del discret resultat de l'ex-primer ministre francès, que només va aconseguir un regidor més que Carina Mejías el 2015. Ara el distanciament causat pel suport de Valls a Colau i pel posicionament contrari als pactes de Cs amb Vox pot portar a un trencament.

La irrellevància de JxCat i del PP

Probablement, Junts per Catalunya i el PP no tindran cap paper rellevant a l'Ajuntament de Barcelona aquests quatre anys vinents. JxCat ha tret el pitjor resultat a Barcelona, passant dels deu regidors de CiU el 2015 a només cinc i perdent qualsevol opció de ser decisiu. La formació hauria tingut un paper important en cas d'acord entre ERC i Barcelona en Comú, que sumarien vint regidors i en necessitarien sempre un per a assolir la majoria absoluta al ple. En un govern Colau-Collboni, JxCat no té res a dir-hi i s'haurà de limitar a fer oposició.

Per últim, el PP va vorejar el ridícul, a una quarantena de vots de quedar fora del consistori. La irrellevància del PP fa temps que és un fet a Barcelona. ■

La gran distracció: com afecta el judici contra el procés l'atenció a la independència de Catalunya

La dada L'analista de dades Joe Brew mostra l'impacte que ha tingut el judici en la percepció de la independència

El president de la sala segona del Tribunal Suprem espanyol, Manuel Marchena. EFE

JOE BREW

L'empresonament d'una gran part dels dirigents polítics catalans constitueix un fet polític important, és evident. No és tan clar fins a quin punt l'empresonament afecta les aspiracions polítiques dels líders catalans. D'una banda, es pot fer la hipòtesi que la presó té un efecte persuasiu per al sobiranisme, i que demostra que l'estat espanyol té tendències autoritàries i

que la justícia espanyola confon, per raons polítiques, la desobediència civil amb una insurrecció armada. Però d'una altra banda, es pot fer la hipòtesi que la presó té un efecte dissuasiu per al sobiranisme: que el fet de fer front a penes de presó fa que els dirigents no persegueixin els seus objectius polítics (la independència) amb tant fervor com abans, o simplement que el patiment humà dels presos fa que els sobiranistes canviïn de prioritats (és a dir, que prioritzen més l'allibe-

rament dels presos que no la independència de Catalunya, una prioritat que, des del punt de vista humà, s'entén totalment).

Aquest article tractarà aquesta qüestió: quina és la relació entre l'atenció a la independència i l'atenció als presos? El judici 'ajuda' l'independentisme o en distreu?

METODOLOGIA

Faig una anàlisi de 329.046 piulets de 33 polítics independentistes. Calculo la freqüència amb què apareixen

certs termes ('independència', 'presos', 'república', 'judici', etc.), agrego les dades per mes, les suavitzo amb un model estadístic senzill i les visualitzo (crues i suavitzades) gràficament.

RESULTATS

Els gràfics següents mostren el percentatge de piulets mensuals de cada polític seleccionat esmentant paraules relacionades amb la independència ('independent', 'independència', 'república', etc.) i els presos ('presos', 'judici',

Els gràfics següents mostren el percentatge de piulets mensuals de cada polític seleccionat esmentant paraules relacionades amb la independència

‘juicio’) des del començament del 2017 fins a final del maig del 2019.

—**PDECat:** Els polítics del PDECat piulen més sovint sobre la independència que no pas sobre els presos, amb algunes excepcions (Elsa Artadi i Meritxell Borràs, qui no piula des del començament del judici). (Gràfic número 1).

—**ERC:** La majoria dels polítics d'ERC piulen de manera similar als del PDECat. En el cas de la majoria dels representats (Carles Mundó, Oriol Junqueras, Marta Rovira, Meritxell Serret, Toni Comín), la freqüència de piulets amb esment a la independència ha pujat aquests darrers mesos. (Gràfic número 2).

—**CUP:** Els polítics de la CUP mantenen una freqüència de piulets sobre la independència més alta que no pas els altres partits (observeu l'eix Y de l'escala), i més baixa sobre el judici a Madrid. (Gràfic número 3).

—**Altres:** Els dirigents de les noves forces independentistes (el Front Republicà i BCN és Capital) piulen més sovint sobre la independència que

no sobre el judici, però amb importants variacions al llarg del temps. (Gràfic número 4).

—**Tots:** Combinem-los tots en un sol gràfic, el número 5. És una mica difícil d'interpretar, oi? Agreguem-ho per partits, doncs...

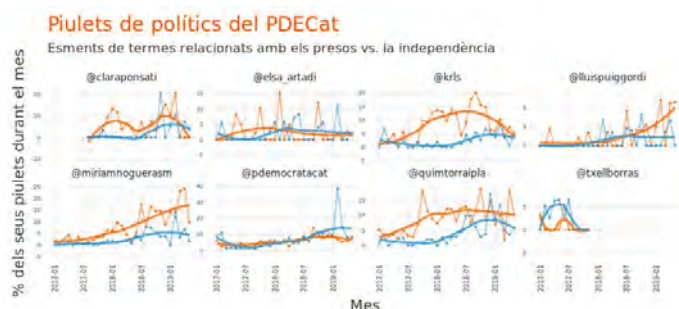
—**Agregat per partit:** gràfic número 6.

—**Agregació de tots els polítics:** Si agreguem tots aquests polítics en un sol gràfic, es veu així (gràfic número 7).

Interpretació

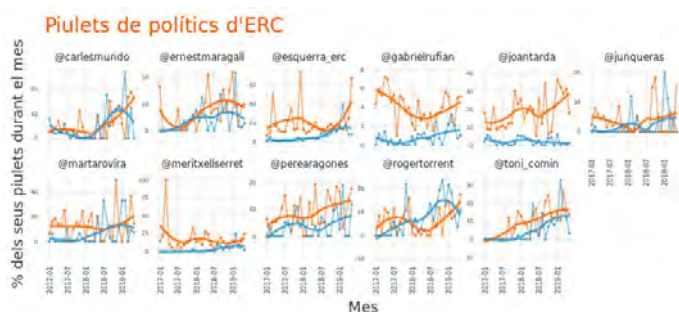
Què passa? Les dues línies segueixen un patró clàssicament invers: l'una puja i l'altra baixa, l'una baixa i l'altra puja. Què suggereix, això? Que com més atenció posen els polítics sobiranistes al judici, menys cas fan als seus objectius polítics (la independència).

Entre polítics sobiranistes, l'atenció als presos sembla que va inversament relacionada amb l'atenció a la independència de Catalunya. Això es podria interpretar com una evidència de l'efectivitat de l'estratègia de l'unionisme. És a dir, el fet d'haver empresonat els dirigents polítics

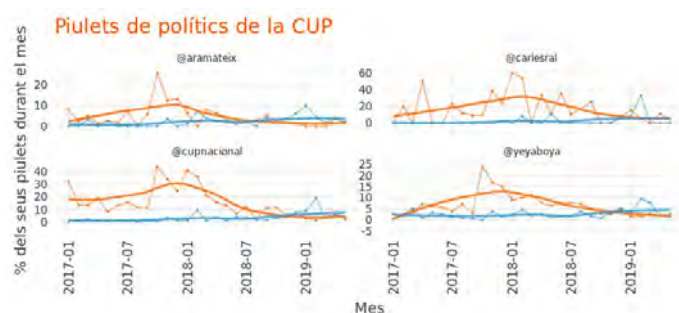
1

Joe Brew. @joethebrew. www.vilaweb.cat.

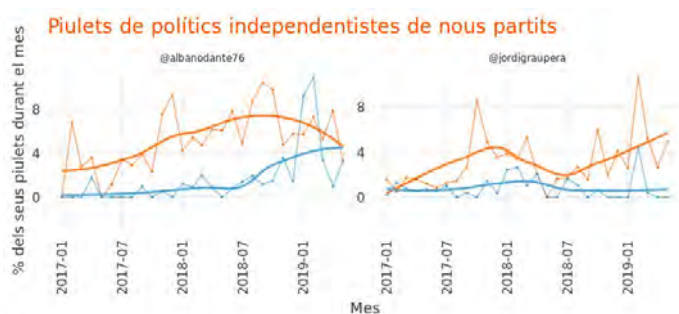
2

Joe Brew. @joethebrew. www.vilaweb.cat.

3

Joe Brew. @joethebrew. www.vilaweb.cat.

4

Joe Brew. @joethebrew. www.vilaweb.cat.

catalans ha frenat (o, si més no, desaccelerat) l'independentisme. Per raons humanes (i totalment comprensibles, des del meu punt de vista), els dirigents independentistes potser estan més preocupats per allò que passa en una sala de Madrid que no pas al Parlament de Catalunya. O sigui, haver judicialitzat la qüestió de la independència de Catalunya sembla que ha funcionat bé per a l'estat espanyol: els polítics independentistes, pendants del futur dels seus companys i de les seves famílies, ja no parlen tant de la república.

Però les dades permeten una altra interpretació. La judicialització de la qüestió de la sobirania de Catalunya no és un fre a l'independentisme, sinó un 'temps mort' a la política. És una simple pausa. Funciona en el sentit que l'empresonament i l'exili han 'decapitat' el lideratge i han captat l'atenció de tothom durant més d'un any. Però el judici s'acaba. I l'anticipació del final del judici ja es veu amb les dades: aquests últims mesos, el percentatge de piulets relacionats amb la independència torna a pujar. La 'tardor calenta', de la qual es va parlar tant el 2018, potser sí que arribarà, passa que un any més tard que no es preveia.

L'empresonament va ser efectiu en el seu moment, però aquest efecte comença a afeblir-se. Va ser un tractament de xoc, i com qualsevol xoc, l'efecte disminueix amb els temps. Els polítics catalans comencen a parlar, novament, del seu objectiu polític: una república independent.

Reflexió personal

Al marge de la sentència del Tribunal Suprem espanyol, d'aquí a uns mesos Espanya i Catalunya es trobaran, exactament, en la mateixa situació que l'octubre del 2017. Gairebé no ha canviat res: l'independentisme manté un suport del 50%, aproximadament, i la 'contraoferta' política de l'estat espanyol no s'ha materialitzat en res. L'única diferència serà que Espanya ja haurà jugat la carta que tenia. És a dir que, d'aquí a uns mesos, o els presos hauran sortit en llibertat o bé el cas ja no serà a Madrid, sinó a Estrasburg. En qualsevol dels dos casos, ja no es podrà fer servir més la judicatura espanyola per a finalitats polítiques. Espanya haurà de reconèixer que té un problema polític i haurà de provar de resoldre el problema fent política.

Durant l'any 2018, hi va haver una relació inversa entre l'atenció als presos i l'atenció a l'independentisme. Però aquesta relació inversa no es manté el 2019. Tot i que encara no hi ha hagut sentència i que els presos continuen empresonats, per alguna raó, la freqüència de piulets referents a la independència torna a pujar (sense que baixi de manera significativa la freqüència de piulets referents als presos). Podria ser soroll i no pas un senyal; un artefacte de les eleccions, per exemple. O podria representar un canvi important en el bloc independentista, una transició lluny de la distracció del judici i cap a la política. Només el temps ho dirà. ■

Piulets de polítics sobiranistes

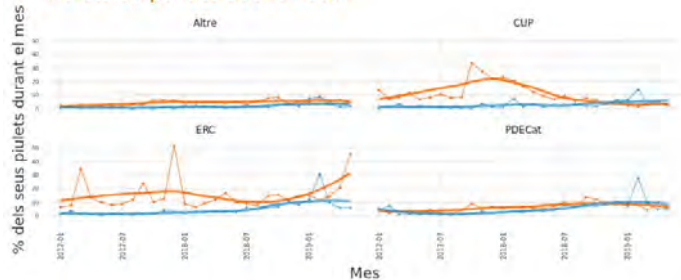

5

— Independència o República — Presos polítics o judici

Joe Brew. @joethebrew. www.vilaweb.cat.

Piulets de polítics sobiranistes

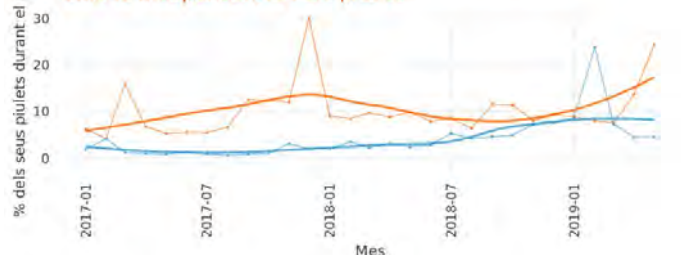

6

— Independència o República — Presos polítics o judici

Joe Brew. @joethebrew. www.vilaweb.cat.

Polítics sobiranistes: Esments de termes relacionats amb la independència i els presos

7

— Independència o República — Presos polítics o judici

Joe Brew. @joethebrew. www.vilaweb.cat.

Marchena supera Llarena: les trampes per al segrest de l'eurodiputat Junqueras

Tribunal Suprem «Parlem del Parlament Europeu, i no pas del congrés espanyol, i la gran diferència és que Marchena no hi pot jugar, com sí que va fer amb Batet»

JOSEP CASULLERAS NUALART

‘**A**ixò seria un cas de prevaricació de llibre’, advertia el professor Javier Pérez Royo fa uns quants dies, quan parlava de la possible decisió del Tribunal Suprem espanyol de no deixar sortir Oriol Junqueras de la presó per anar a prometre la constitució com a eurodiputat dilluns vinent. Tant ell com altres juristes preveien que els magistrats ho impedirien, malgrat que, un mes enrere, havien deixat anar Junqueras al congrés espanyol per fer el mateix tràmit com a diputat de la cambra baixa. Però n’hi havia a qui costava de creure que ho fessin, per l’escàndol d’una prohibició d’aquesta mena i perquè no sabien imaginar com ho arribarien a justificar jurídicament. I avui Manuel Marchena i els altres sis magistrats del tribunal han pres justament aquesta decisió, la ‘prevaricació de llibre’, prohibint a un eurodiputat que no ha estat condemnat de poder exercir d’eurodiputat.

‘És la vulneració d’un dret fonamental per a evitar les

conseqüències que tindria l’exercici d’aquest dret’, deia Pérez Royo en aquest **article a Eldiario.es** ‘Això és una violació evident dels drets de participació política i de tutela judicial. L’autoritzes a prendre possessió com a diputat espanyol però no com a europeu. La raó no és jurídica, sinó de conveniència, i denota un perjudici’, **escriu avui a Twitter** Joaquín Urías, ex-lletrat del Tribunal Constitucional espanyol. ‘El Suprem no pot dir “et reconec el dret de participació, segons la protecció que et doni després cada parlament”’, afegeix.

És la idea que es desprèn de la interlocutòria de Manuel Marchena: Junqueras podia anar al congrés espanyol perquè el podien lligar curt, forçar-lo a tornar de seguida a la presó i dissenyar **una maniobra** perquè no pogués gaudir de les prerrogatives que tenia com a parlamentari, deixant en mans de la mesa de la cambra, amb Meritxell Batet al capdavant, la responsabilitat d’executar la violació del seu dret de participació política. Suspenent-lo de diputat. El tribunal, en un exercici de cinisme **propi de les interlocutòries de Marche-**

Oriol Junqueras, al congrés espanyol. ACN

És que la condició de parlamentari europeu protegeix més que no la de parlamentari espanyol?

na, arriba a dir: 'El sol·licitant [Oriol Junqueras] ja ha consolidat la condició de membre del congrés dels diputats. La sala ha pres les resolucions necessàries per a fer possible la titularitat del seu dret d'integrar-se i a formar part de la cambra legislativa.' Diu això quan va deixar en mans de Batet la fórmula per a suspendre Junqueras, Sánchez, Rull i Turull.

Aquesta fórmula es basava en l'aplicació (inadequada) de l'article 384 bis de la llei d'enjudiciament criminal, pensada per a processats per casos de terrorisme. I Batet la va aplicar. Però en aquest cas parlem del Parlament Europeu, i no pas del congrés espanyol. La gran diferència és que Marchena no hi pot jugar, com sí que va fer amb Batet. Per tant, res d'aplicar el 384 bis, un article que ell, per no haver-se d'embrutar les mans, va dir que no podia aplicar i que, si de cas, això ho fes la mesa. És que la condició de parlamentari europeu protegeix més que no la de parlamentari espanyol? En un cas es permet el tràmit (sobrevingut) de prometatge de la constitució, i en un altre no. Més encara: si Marchena era coherent amb la decisió que va prendre el mes pas-

És curiós que Marchena i companyia parlin en tot moment de Brussel·les (Bèlgica) i no pas d'Estrasburg (França)

sat de deixar anar Junqueras al congrés, ara es trobaria amb l'obligació de demanar al Parlament Europeu un suplicatori.

Amb el Parlament Europeu no s'atreveixen

Si Junqueras hagués complert el tràmit imposat per la Junta Electoral espanyola de prometre la constitució, el jutge hauria hagut de ser conseqüent i permetre que anés el 2 de juliol vinent al ple de constitució del Parlament Europeu a Estrasburg. I com a eurodiputat en exercici, i alhora processat i jutjat a l'estat espanyol, també hauria hagut de demanar al Parlament Europeu la tramitació d'un suplicatori perquè pogués continuar el procediment judicial contra ell. Això hauria aturat la deliberació i la publicació de la sentència fins que no es resolgués el suplicatori. I hauria obert, a més, un procés de debat dins el Parlament Europeu sobre la situació de Junqueras, amb tots els focus mediàtics internacionals oberts i, novament, hauria posat el conflicte a la primera línia.

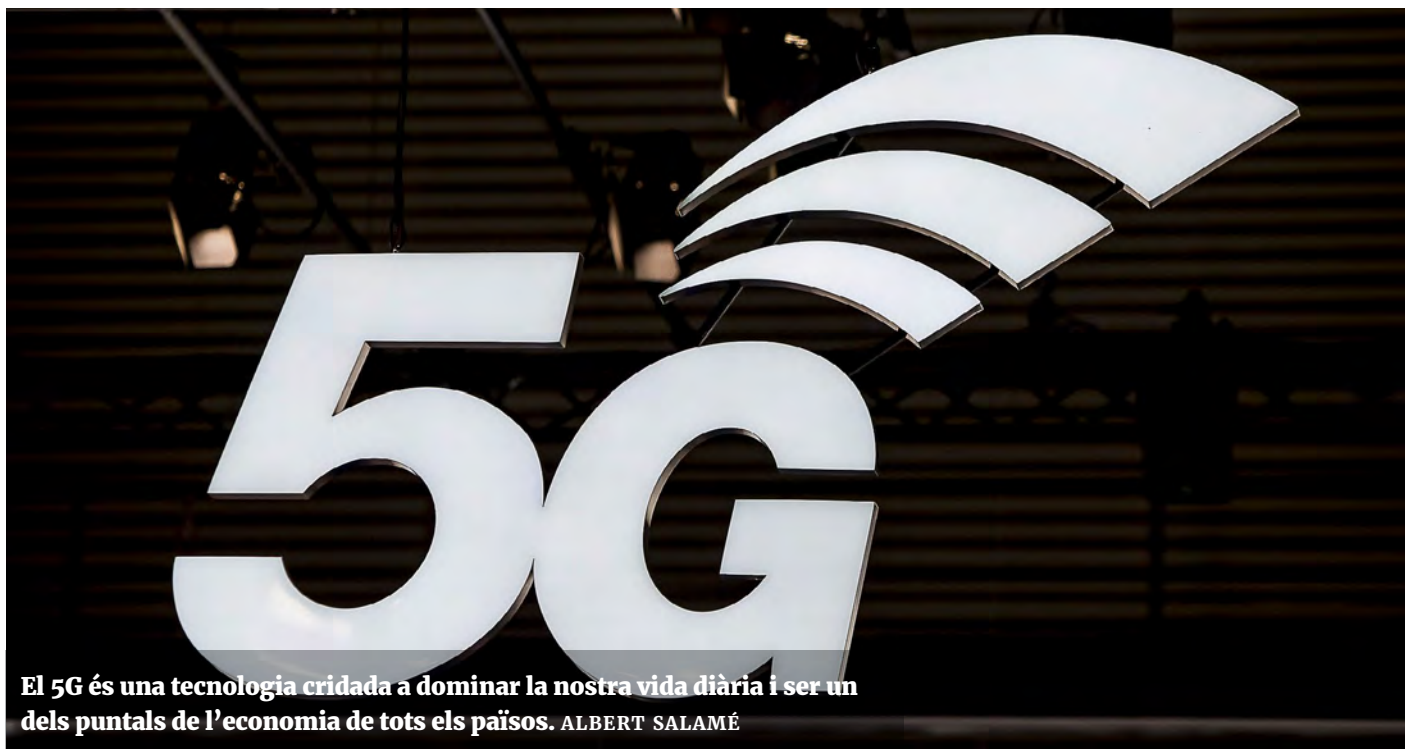
Com impedir-ho sense ser incoherent i contrari a dret? Finalment, Marchena i els altres magistrats han decidit

de fer-ho de l'única manera que ho podien fer: essent incoherents i contraris a dret. Prevaricant, tal com recorda Pérez Royo. Conscients de la vulneració del dret de participació política que implica la decisió que prenen, els jutges comencen dient: 'La fórmula que ara es pren no implica una pèrdua irreversible del dret de participació política del sol·licitant, només n'implica l'ajornament temporal'. Diuen que, com que la sentència del judici es publicarà aviat, serà aleshores que es podrà o bé revocar la decisió que han pres ara o bé confirmar-la amb l'afegit d'algun a dècada de presó.

Però hi ha encara un argument addicional que introdueixen els jutges: el 'perill irreversible' per al procediment judicial encara no conclòs que significaria el fet que Junqueras anés a Estrasburg. És curiós que Marchena i companyia parlin en tot moment de Brussel·les (Bèlgica) i no pas d'Estrasburg (França), que és on es fa la sessió constitutiva del 2 de juliol. Perquè els va bé per a construir l'argument: que a Brussel·les hi ha Carles Puigdemont i que això és perillós. Novament, la descàrrega de la responsabilitat en l'exili de

Puigdemont. I ho fan així: 'El desplaçament a Brussel·les del senyor Junqueras posaria en un perill irreversible la finalitat del procés. Implicaria, d'entrada, la pèrdua del control jurisdiccional sobre la mesura cautelar que l'afecta [la presó preventiva] i això des de l'instant mateix que l'acusat abandonés el territori espanyol. Brussel·les, a més, és el lloc en què un dels processats en rebel·lia diu haver instal·lat la seu del govern de la república catalana a l'exili, la presidència del qual encarnaria. I així ho publicita a la web i a totes les trobades personals que manté amb dirigents polítics.'

Nota: quan parla de 'processat en rebel·lia' es refereix a Carles Puigdemont. És l'innomenable. També ho era per al fiscal Javier Zaragoza durant el judici al Suprem. Cal recordar que un text com aquest, el ponent del qual ha estat Marchena, l'han subscrit tots els magistrats que dictaran sentència contra els dirigents independentistes. És un document valuós, perquè apunta maneres i actituds. Manuel Marchena comença a superar Pablo Llarena, i cal prendre'n nota perquè la sentència no agafi ningú desprevint. ■

El 5G és una tecnologia cridada a dominar la nostra vida diària i ser un dels puntals de l'economia de tots els països. ALBERT SALAMÉ

El 5G s'estrena al nostre país amb polèmica

Tecnologia Avui arriba a Barcelona i València, amb tecnologia de la controvertida Huawei · Les prestacions són lluny de les promeses i els mòbils actuals no les poden fer servir

MARC BELZUNCES

La cinquena generació de les xarxes de telefonia mòbil, coneguda com a 5G, ha començat a desplegar-se per tot el món. Promet proporcionar internet d'alta velocitat sense fils amb unes prestacions mai vistes, amb velocitat fins a cent vegades superior a l'actual 4G. També, un consum energètic molt menor i més densitat de dispositius connectats a internet. Això ha de permetre aplicacions que fins ara eren

inimaginables o inviables. Un primer tast d'aquesta tecnologia comença avui al nostre país –de moment, només a les ciutats de Barcelona i València, i parcialment– de la mà de la companyia britànica Vodafone. Malgrat això, arriba envoltada de polèmica. A continuació, us expliquem tots els detalls d'una tecnologia que ja és aquí i que transformarà l'economia i el nostre dia a dia.

Què ens portarà la tecnologia 5G?

En xifres, la tecnologia 5G permet velocitats màximes de

La tecnologia 5G permet velocitats màximes de 20Gbps, enfront dels 0,3Gbps de les xarxes actuals

20Gbps, enfront dels 0,3Gbps de les xarxes actuals. La latència passa dels 50 mil·lisegons del 4G a ser entre 1 i 5. També comporta un consum menor d'energia i la possibilitat de tenir milers de dispositius connectats a internet en espai reduïts, cosa impossible amb les xarxes que hem tingut fins ara. És una tecnologia que, des de la seva concepció, ha estat dissenyada perquè sigui ubiqua a tot el planeta, utilitzada per tothom tothora i per milers de milions de ginyes electrònics. És una tecnologia que podríem anomenar total.

Aquestes xifres ens permetran de fer les coses millor que no pas fins ara, però, sobretot, fer coses noves, impensables amb les tecnologies actuals. Per una banda, farà realitat veure contingut audiovisual d'alta resolució (4k o superior) en qualsevol dispositiu sense que calgui estar connectat a un cable. Aquesta mena de continguts necessiten bandes d'amplada mínimes de 250Mbs, que actualment només pot oferir la fibra. El temps de latència pràcticament inexistent ens permetrà d'interaccionar remotament sense retards amb persones o màquines. No tan sols als jocs d'ordinador. A partir d'ara, es podrà aplicar a activitats industrials, comercials i mèdiques. Es farà realitat operar remotament qualsevol robot des de qualsevol banda del món, sense necessitat de tenir cap cable. D'aquesta manera, metges especialistes podran operar

pacients a milers de quilòmetres, i operadors amb experiència en catàstrofes podran operar robots i dirigir persones en situacions de crisi.

Un altre àmbit serà el de la mobilitat. Amb la seva electrificació, els vehicles han esdevingut ordinadors amb rodes. Necessiten estar connectats a internet les 24 hores, sigui per actualitzar-se, sigui per gestionar-ne flotes, planificar rutes, comunicar-se amb altres vehicles o millorar la seva seguretat (d'accident o de robatori) o la conducció autònoma. Quan arribem a casa o a la feina, podrem dir al nostre cotxe que cerqui aparcament, controlar-lo en tot moment per remot, i quan sortim, cridar-lo perquè ens vingui a recollir a la porta. Amb l'automatització i robotització, les fàbriques podran controlar remotament tots els seus dispositius, gràcies al fet que permet una densitat més gran de connexions. I els pa-

gesos podran dirigir i controlar la seva maquinària. També tindrà un costat fosc. Els drons i altres robots militars i armes podran ser utilitzats remotament per qualsevol exèrcit, amb els seus operadors a l'altra banda del món si convé. Fins ara, només ho podien fer, de manera limitada, els exèrcits de les grans potències.

Tornant a coses més lúdiques, els dispositius podran ser molt més petits. En l'àmbit dels esports, cada esportista podrà dur una càmera, o més d'una, de manera que podrem tenir una experiència immersiva de partits de futbol o de bàsquet, triant jugador a jugador i veient quina visió del joc tenen. I veure què fan els nostres fills en directe quan van per la muntanya. En definitiva, és una tecnologia que millora molts àmbits en què actualment fem servir internet, però que pot ser disruptiva en uns altres de

nous. En sectors que van de l'oci a la medicina, passant per la indústria, els serveis i la gestió familiar.

Una xarxa 5G que, de moment, no ho és

Al món hi ha uns 224 operadors que inverteixen a desplegar la tecnologia 5G en 88 països. El primer país que n'ha fet un desplegament a gran escala és Corea del Sud, el passat abril. Al nostre continent, la Comissió Europea considera que l'estat on el 5G està més desenvolupat és Finlàndia, seguit d'Itàlia, Alemanya, Dinamarca, França, Letònia i Àustria. A continuació, va l'estat espanyol, que el juliol de l'any passat va subhastar una part de l'espectre necessari per a començar a operar en aquesta nova tecnologia. Malgrat això, aquesta part només representa el 30% de l'espectre necessari. Brussel·les espera que abans del 2020 s'haurà completat el procés de subhastes de l'espai radioelèctric del 5G a tota la Unió Europea.

En aquest context, Vodafone ha estat la primera companyia a oferir serveis de 5G a diversos països europeus, de moment només en algunes ciutats. Al nostre país, ha començat per Barcelona i València. Si anem al seu un mapa de cobertura, a l'apartat 5G podrem comprovar quines zones disposen de cobertura d'aquesta tecnologia, inicialment molt parcial, fins i tot, dins les ciutats. A això cal afegir que les primeres proves mostren un rendiment molt baix. Velocitats al voltant de 0,5Gb/s, enfront dels 20Gb/s màxims

Presentació a Madrid del 5G de Vodafone. EFE

Vodafone mateix va detectar forats de seguretat en equips de Huawei els anys 2011 i 2012. EFE

promesos, i una latència per sobre dels 20 mil·lisegons, uns valors que són més propis del 4G+ que no pas del 5G. El principal problema va relacionat amb el fet que les proves s'han fet a l'interior d'oficines (un dels principals escenaris d'ús) i la banda de l'espectre actualment en ús per al 5G a l'estat espanyol (90 MHz) és la que té poca penetració dins els edificis. Caldrà esperar a la subhasta de la banda de 700MHz per veure uns valors més propis de la nova tecnologia en totes les situacions d'ús.

Una xarxa que cap mòbil actual no podrà fer servir

D'entrada, veiem que el 5G neix limitat. Però hi ha un segon problema, més important encara. Cap mòbil actual no és compatible amb aquesta nova tecnologia. Si volem gaudir-ne, haurem de canviar de mòbil per força.

A partir de l'any vinent, la majoria dels nous models incorporaran aquesta tecnologia

Vodafone n'ofereix tres de compatibles, el Samsung Galaxy S10 5G, l'LG V50 ThinQ 5G i el Xiaomi Mi MIX 3 5G, models que es mouen en la banda alta de preus, superant àmpliament els 1.000 euros en alguns models. A partir de l'any vinent, la majoria dels nous models incorporaran aquesta tecnologia. Hi haurà un gran absent: l'iPhone, de la marca Apple. La companyia californiana va encarregar a l'empresa Intel la fabricació dels mòdems 5G per als seus mòbils, mentre mantenia

una disputa legal amb el seu tradicional proveïdor, Qualcomm. Intel va fracassar en el desenvolupament, i això va obligar Apple a fer les paus a corre-cuita amb Qualcomm, amb l'anunci inclòs d'Intel d'abandonar el negoci 5G. Això farà, previsiblement, que el nou iPhone d'aquesta tardor encara no sigui compatible amb aquesta tecnologia, i que hàgim d'esperar al 2020 per trobar models d'iPhone que puguin utilitzar la xarxa 5G.

Aquesta espera potser no serà tan greu. Hi ha un aspecte molt important que els consumidors han de tenir en compte amb els mòbils que actualment es venen com a 5G. Hi ha dos estàndards de 5G, l'NSA (non-standalone, no independent) i l'SA (standalone, independent). El primer necessita les xarxes 4G per a operar, i no assoleix les prestacions màximes del

5G. És un pas intermedi i primerenc d'aquesta tecnologia. El segon és l'estàndard pur del 5G, i és el que ha de permetre velocitats fins a 20Gbps i latències inferiors a 5ms. Aquests estàndards depenen dels xips utilitzats en els mòdems 5G, de manera que si ara comprem un dispositiu que només admet NSA, és més que probable que en un futur no ens serveixi per a l'SA, el veritable 5G. I aquí és on entrem en la gran batalla tecnològica, econòmica i política associada a aquesta tecnologia.

La polèmica de l'ús de tecnologia de Huawei en el llançament del 5G

El 5G és una tecnologia criada a dominar la nostra vida diària i ser un dels puntals de l'economia de tots els països. Per això és una tecnologia estratègica de la qual dependrà la seguretat d'un país. Fins

Convé tenir en compte que en el desplegament de la cinquena generació de telefonia no compten solament els mòbils

ara, l'empresa nord-americana Qualcomm, amb seu a San Diego (Califòrnia), ha dominat tradicionalment el negoci de xips per a mòbils. Els seus Snapdragon són a bona part dels mòbils que utilitzem, xips integrats que contenen també el mòdem per a connectar-nos a internet. Doncs bé, Qualcomm va crear un primer mòdem 5G, l'Snapdragon X50, però que només és compatible amb l'estàndard NSA, el 'fals' 5G. Recentment, ha presentat l'Snapdragon X55, que sí que és compatible amb l'estàndard SA, que permet d'arribar a les màximes velocitats. No ha estat disponible fins a la segona meitat del 2019, i això ha portat els fabricants a mirar la competència. Concretament, la xinesa Huawei. I és, precisament, amb tecnologia d'aquesta empresa polèmica que Vodafone ha començat a oferir el servei 5G al nostre país.

Convé tenir en compte que en el desplegament de la cinquena generació de telefonia no compten solament els mòbils. Vodafone, en aquesta oferta de llançament, no hi ha inclòs el terminal mòbil de Huawei, per exemple. Però la part més important, cara i complexa és el desplegament de la xarxa, mitjançant ante-

Aquesta mena d'accions s'han d'emmarcar en el context de l'actual guerra comercial entre els EUA i la Xina

nes i encaminadors. I, precisament, Vodafone ha confiat en la tecnologia de Huawei per a desplegar la seva xarxa, atès que és una de les àrees d'expertesa de l'empresa xinesa. Malgrat això, Huawei ha estat acusada pel govern dels Estats Units d'introduir forats als seus equips per permetre l'espionatge del govern xinès als seus ciutadans i, potencialment, a països occidentals. L'empresa ho ha negat, però no hi ajuda gaire que el fundador de Huawei sigui un ex-militar xinès. No és l'única polèmica que l'acompanya. Ha estat acusada per companyies occidentals d'haver-los robat tecnologia, i governs com el canadenc i el francès han acusat Huawei de cooperar amb el govern xinès en accions d'espionatge, terrorisme i subversió contra ells. Altres països, com Holanda, han advertit a companyies del mateix país que havien detectat portes del darrere en dispositius de Huawei que podrien haver estat utilitzades pel govern xinès per fer espionatge.

Vodafone mateix va detectar forats de seguretat en equips de Huawei els anys 2011 i 2012, tot i que diu que van ser corregits posteriorment. La Unió Europea, per la seva

banda, preocupada pel domini de les empreses xineses en aquest àmbit, prepara una llista negra de proveïdors de 5G que impliquin riscos per a la seguretat; una llista que no estarà disponible fins al desembre. Mentrestant, recomana als estats membres que facin auditories de seguretat per a garantir que no hi hagi forats que permetin l'espionatge de tercers països. Els EUA han pres una decisió més ràpida, i l'administració Trump va prohibir, al maig, l'ús d'equipament i tecnologies de Huawei i el tracte de companyies nord-americanes amb l'empresa xinesa sense autorització prèvia del govern. Una de les conseqüències immediates va ser que Google va haver de suspendre l'autorització d'utilitzar el seu sistema operatiu per a mòbils, l'Android, a Huawei.

5G, el detonant d'una nova guerra freda?

Aquesta mena d'accions s'han d'emmarcar en el context de l'actual guerra comercial entre els EUA i la Xina. Però les arrels van molt més enllà. Als anys noranta, la Xina es va establir l'objectiu de recuperar el lideratge del món, tal com l'havia tingut fins al segle XVIII. Per assolir-ho, va

recórrer a les pràctiques que li havien estat útils durant milers d'anys en el passat. La principal era omplir les economies d'altres països amb productes seus, perquè n'acabessin tenint una dependència. La voluntat de la Xina, el Regne del Centre (com s'autoanomenava), no era tant una dominació territorial com econòmica. Si bé durant els anys noranta del segle passat va començar competint amb preus i copiant i aprenent tecnologies occidentals més avançades, fent productes de baixa qualitat, ja fa anys que la Xina ha evolucionat i fabrica productes d'alta qualitat i, sobretot, punters tecnològicament. Avui, la Xina ha esdevingut la fàbrica del món i té la capacitat de competir de tu a tu amb Occident en molts àmbits. Les renovables, els vehicles elèctrics i la intel·ligència artificial són segments on la Xina no tan sols competeix, sinó que ja lidera a escala mundial. Amb el 5G, una tecnologia total, Occident s'ha adonat de sobte fins on ha arribat el gegant asiàtic, i com n'és, de dependent. El 5G marcarà el començament d'una nova guerra freda, d'una batalla entre Occident i la Xina pel lideratge mundial? ■

7DIES

{ La selecció de la setmana { 10-14 de juny

Divendres 14.

Ricardo Patiño: 'Concedir l'asil polític a Assange era la decisió correcta, tal com ara es demostrarà'

JÚLIA PARTAL

Dimarts 11.

La immunitat de Junqueras, un entrebanc per al Suprem espanyol

ACN

Dilluns 10.

Hong Kong: un mur humà omple els carrers contra les amenaces xineses

EFE

RICARDO PATIÑO

‘Concedir l’asil polític a Assange era la decisió correcta, tal com ara es demostrarà’

L'ex-ministre d'Afers Estrangers de l'Equador conversa amb VilaWeb a l'exili a què l'ha sotmès el govern actual

JÚLIA PARTAL

VICENT PARTAL

La decisió del govern de l'Equador de retirar l'asil polític a Julian Assange i lliurar-lo a la policia britànica ha causat un gran impacte i ha obert la porta a l'extradició del fundador de WikiLeaks als Estats Units, un propòsit que el govern de Londres va avalar ahir. Aquesta decisió

no es pot desvincular dels esdeveniments a l'Equador. El 2017, Lenín Moreno va ser-ne elegit president com a candidat de l'Aliança PAIS, en substitució de Rafael Correa. La seua victòria va ser vista com la continuació de l'anomenada revolució ciutadana, però, sorprenentment per a tothom,

Moreno es va girar de seguida contra els seus antics companys i fins i tot els va perseguir, tot revertint el procés polític començat deu anys enrere. El president Correa és ara mateix a l'exili, a Brussel·les, i alguns membres importants dels governs anteriors són a la presó o bé han abandonat el

Li vàrem concedir l'estatut de refugiat polític per una qüestió de principis

Donar asil és donar protecció, estàvem obligats a protegir-lo

país. VilaWeb ha aconseguit de localitzar-ne un dels més importants, Ricardo Patiño, ex-ministre d'Afers Estrangers, de Defensa i Economia. Patiño va presidir l'Aliança PAIS en el període d'enfrontament amb Lenín Moreno, després de ser elegit president del país.

—Vàreu concedir l'asil polític a Julian Assange. Com veieu els esdeveniments d'aquests dies?

—Amb un enorme disgust i una gran preocupació. L'actual govern de l'Equador, dirigit per Lenín Moreno, viola la constitució del nostre país i les lleis internacionals. Quan un estat concedeix l'asil polític a algú, això no es revoca. Però, a més, cal tenir en compte que Julian Assange té la ciutadania equatoriana, de manera que lliurar-lo a les autoritats britàniques és lliurar un equatorià, i aquesta decisió viola de manera gravíssima la constitució del país.

—Què penseu que pot passar?

—Estic completament convençut que serà enviat als Estats Units. I se'l quedaran. Això que passa demostra que Assange necessitava protecció quan nosaltres, el govern de l'Equador, li la vàrem oferir.

—Com la vau adoptar, aquesta decisió?

—Assange va demanar asil a molts països, era conscient que tot allò que WikiLeaks havia exposat a la llum pública havia irritat els Estats Units. Nosaltres li vàrem concedir l'estatut de refugiat polític per una qüestió de principis. El president Rafael Correa sabia molt bé quin perill assumíem, però també sabíem que Julian Assange podia ser perseguit, torturat, que si queia en mans dels Estats Units podia acabar en indrets extraterritorials, com Guantánamo, creats precisament per tenir les mans lliures en casos com aquest, mans lliures en tots els sentits. Sabíem que el perill que ell corria era real, tal com ara es confirmarà, i per això li vam concedir l'asil polític. Però els Estats Units van considerar que l'Equador s'havia excedit.

—Aquesta decisió va originar problemes molt greus a l'Equador des del primer minut...

—Justament, el moment més dur va ser tan bon punt ell va entrar a l'ambaixada de l'Equador a Londres. Nosaltres analitzàvem la seua demanda d'asil, crec que havia passat una mica més d'un mes, i el govern britànic ens va amenaçar d'entrar a la nostra ambaixada a la força perquè havien d'extradir Assange a Suècia. Vam reaccionar convocant l'Aliança Bolivariana per les Amèriques, l'ALBA, la Unasur i també l'Organització dels Estats Americans. Tothom sap que dins l'OEA els Estats Units tenen un gran poder, però nosaltres els vam guanyar en les tres institucions. Els Estats Units i el Canadà es van haver d'abstenir de votar perquè el suport que la nostra posició tenia era tan gran entre els estats americans que no tingueren cap més remei. Després del pronunciament de les institucions panamericanes, els britànics ja no van provar d'entrar, però a partir d'aleshores sempre varen tancar-se completament al diàleg. No varen acceptar mai ni tan sols de conversar sobre la possibilitat d'un salconduit per a deixar-lo sortir de l'ambaixada i volar a l'Equador. En aquell temps, jo vaig tenir unes quantes converses amb el Foreign Office i sempre va quedar clar que ells no tenien cap disposició a dialogar.

—L'Equador va defensar els drets d'Assange, però ell es va trobar en una situació personal molt complicada, obligat a viure dins una cambra durant anys.

—Nosaltres li vam facilitar condicions perquè fes la seua feina, que pogués rebre persones... En aquell moment, l'oposició de dretes a l'Equador ens retreia, fins i tot, el cost d'alimentar-lo. O la despesa en seguretat, tot i que era evident que no podíem deixar un home com Assange sense seguretat. Qualsevol hauria pogut cometre un atemptat contra ell i això nosaltres no ho podíem tolerar. Donar asil és donar protecció, estàvem obligats a protegir-lo. Precisament, dónes asil a una persona perquè és evident que hi ha

Ricardo Patiño amb Julian Assange a l'ambaixada de l'Equador a Londres, quan es complien dos anys de la seua entrada a la legació. vw

una situació de persecució contra ells. Si no, l'asil no té trellat.

—Per què creieu que l'actual president de l'Equador, Lenín Moreno, ha trencat l'asil i ha lliurat Assange a les autoritats britàniques?

—Estic convençut que Lenín Moreno va pactar amb els americans abans de ser president que el faria fora de l'ambaixada.

—Però quan estàveu junts al govern ell va manifestar mai que s'oposava a la concessió de l'asil?

—No, mai! Ni una sola vegada. Ara, crida molt l'atenció que només d'arribar a la presidència, de seguida, ja va dir que no estava d'acord amb la presència d'Assange a l'ambaixada.

—En algun moment hi va haver una certa polèmica pública sobre l'actuació d'Assange. Per exemple, quan va defen-

sar públicament el referèndum d'autodeterminació de Catalunya. Aquestes posicions van influir d'alguna manera en la seua situació? Hi ha qui va dir que trencava les condicions de l'asil.

—Això no és veritat. Sé que hi ha molta gent que ho diu, però no és veritat.

—Ara la vida li perilla?

—Cada dia estem més convençuts que varem fer bé de concedir l'asil polític a Julian Assange. I he de dir que avui, a l'Equador, ni tan sols un govern de dretes s'hauria atrevit a fer això que ha fet Moreno. Crec que un govern de dretes hauria respectat l'asil d'Assange.

—Com us expliqueu l'enorme canvi d'actitud de Lenín Moreno? El Moreno candidat per l'Aliança PAIS amb vos mateix i el president actual gairebé no tenen res a veure.

—No és tan sols que Moreno no haja complert el programa amb què es va

presentar, que no l'ha complert en absolut. És pitjor que això. Moreno va complint el programa de la dreta, amb el programa dels dos partits de la dreta que van perdre les eleccions. I ho fa tant en el terreny econòmic com en el social i l'institucional. Tot allò que exposava la dreta durant el procés electoral ara ho fa Lenín Moreno. Rebaixar els costos d'electricitat de les grans empreses i apujar el preu de la benzina; passar els diners electrònics als bancs privats quan eren al banc central; retornar a la banca la llibertat per a establir taxes d'interès, comissions, etcètera; acomiadar els membres del Consell de Participació Ciutadana; eliminar la postulació indefinida del president de la república... Moreno compleix el programa complet de la dreta que va perdre les eleccions perquè la ciutadania va preferir les propostes que defensava en campanya Moreno mateix, que defensàvem nosaltres.

—I com s'explica, això? Ho enteneu?

—No podem entendre com és que algú que es vanagloriava de ser part de la revolució ciutadana, que la qualificava de 'llegenda', perquè s'hi identificava dient que formava part de la 'llegenda de Rafael Correa', faça això que fa. Ell és una persona que ens coneix personalment, que sap que estem lliurats per convicció al nostre poble, que no som delinqüents. Com és possible, doncs? Inevitablement, t'has de preguntar en quin moment es va lliurar a la CIA, perquè és això que ha fet. En quin moment va acordar amb la CIA de desmantellar el projecte de revolució ciutadana que havíem bastit els darrers deu anys. Jo no sé quan va passar, però no es pot discutir que col·laboradors molt pròxims a ell són identificats a WikiLeaks com a informants de la CIA, entre els quals Andrés Michelena, que ara és ministre de Telecomunicacions...

—Però això no pot haver passat d'avui per demà. És poc creïble.

—És evident que ens va enganyar. I la cosa greu és que ens va enganyar a nosaltres, però sobretot va enganyar els ciutadans, els votants. És evident que mentia en campanya, quan explicava unes propostes que ell ja sabia que no compliria perquè tenia al cap el projecte de desmantellar la revolució ciutadana.

—Això s'explica pels diners que pot haver rebut?

—Tinc la impressió que la seua relació personal, quan era jove, amb persones que formaven part dels grups de poder tradicionals de l'Equador hi ha influït molt. Quan érem al govern, a vegades ell ens deia que se n'anava a parlar amb uns amics, d'aquesta gent que nosaltres anomenem 'pelucones', que eren gent amb molts diners, molt importants. I ens deia que hi anava per

escollar-los, per saber què pensaven i que d'aquesta manera el govern tindria una visió millor del que passava al país. Però tot indica que era molt més que això. Que preparaven de feia temps això que ha passat i que ens enganyava. Que feia servir aquest argument per amagar els interessos reals d'aquella relació.

—Us sembla que fallàreu, confiant en ell, convertint-lo en el candidat del vostre moviment?

—Sens dubte. Vam ser molt innocents. Alguns de nosaltres ens coneixíem bé, personalment, de molts anys. Però a ell no tant. Semblava una persona amb uns fonaments humanistes grans, que venia d'haver superat un impediment físic arran d'un tret. Feia conferències motivadores. Ens va semblar que aquesta qualitat era molt important. Però realment hem estat molt innocents. Això cal reconèixer-ho.

Hi ha una campanya intensíssima per a presentar els 'correistes' com els culpables de qualsevol cosa

—El factor clau de tot això que ha passat és el cas Assange? Teniu la sensació que els Estats Units va esperar pacientment el moment oportú i la persona oportuna?

—Segurament, hi ha una combinació de factors. Assange, és clar, però des del moment que nosaltres vam tancar la base militar nord-americana de Manta, els Estats Units van decidir de cercar-nos les pessigolles. Recordeu que vam fer fora l'ambaixadora i un grup militar de cinquanta persones que tenien dins l'ambaixada i que descobríem gairebé de casualitat. Un grup que s'infiltrava a les nostres forces armades.

—Què vol dir 'de casualitat'?

—De casualitat! Vam tenir problemes amb un helicòpter de l'exèrcit i hi havia un americà a l'aparell. Naturalment, preguntàrem què caram hi feia, un *gringo*, en un helicòpter nostre. Ens van dir que era part del grup militar de l'ambaixada i a partir d'aleshores vam prendre mesures. No era un agregat militar ni un expert, sinó una unitat de cinquanta persones al nostre territori.

—I després d'això, Assange...

—El 2012, tres anys després del tancament de la base, jo mateix vaig anunciar que concedíem l'asil polític a Assange. Això sembla que va ser definitiu per als Estats Units, sí.

—La vostra situació personal ara és molt complicada. El president Correa és a l'exili, teniu companys a la presó...

—Tenim la sort que al món modern ens podem comunicar i podem fer arribar el missatge a la gent. Però no és igual, és clar. Jo viatjava constantment per les províncies, parlava amb els companys, els escoltava, i aquest contacte humà no es pot fer des de la pantalla.

—Per això us han forçat a l'exili.

—Sí, és clar. Però també cal dir que només han passat dos anys d'aquest govern traïdor i ja hem tingut un resultat electoral positiu, perquè hem guanyat dues prefectures de les tres més grans del país, inclosa la capital. I s'ha constituït un Consell de Participació Ciutadana que sembla molt democràtic i que probablement prendrà decisions per a corregir aquesta desinstitucionalització que ha originat el govern de Lenin Moreno. Encarem les eleccions del 2021 amb molta il·lusió.

—Però tot es fa molt complicat quan un govern renuncia a fer política i fa servir els tribunals per interferir en els processos democràtics.

—Oh, i tant! És duríssim! I cal dir una cosa: això no es pot fer sense el concurs especial dels grans mitjans de col·laboració. La premsa menteix i és l'enca-

regada de crear les condicions perquè la societat considere normals coses que no són normals: que aquella persona siga presa, fins i tot que la maten. A l'Equador, hi ha gent que diu, com si res, que maten Correa, que maten Patiño. Hi ha una campanya intensíssima per a presentar els 'correistes' com els culpables de qualsevol cosa, com uns lladres. I quan tots els mitjans han fet una campanya intensa per a destruir la teua reputació, aleshores arriba el jutge i, fins i tot, en el cas que consideres que ets innocent, no t'hi pot declarar. Perquè els mitjans l'atacarien sense pietat, i la funció judicial, controlada pel govern, també reaccionaria.

—Com definiríeu aquest fenomen que tenim a diversos països de tot el món simultàniament?

—Més enllà de la judicialització de la política, el fenomen és que s'ha constituït una màfia política. Una màfia que no té límits en la seua actuació, que destruirà la teua família si cal, que et robarà el patrimoni que has guanyat en tota la teua vida si creu que així et fa mal. Perquè es tracta de destruir-te a tu i de fer por a qualsevol que vulga continuar lluitant o que et vulga donar suport. Hi ha ministres del govern anterior que et diuen que els fa molta pena això que passa, però que no volen ficar-s'hi, perquè tenen fills petits i els han dit si no saben què els passaria si no s'apartaven o obeïen.

—En realitat, ho veiem a Hong Kong, a Turquia, a Espanya respecte de Catalunya, a l'Equador. És com si aparegués un estat dins l'estat, fora del control polític, sense respecte a la legalitat.

—A l'Equador, aquest govern primer va fer una crida a una consulta popular que requeria una aprovació prèvia de la Cort Constitucional. I com que la Cort no va acceptar de donar-hi l'autorització, la varen saltar. D'entrada hi ha, doncs, una consulta inconstitucional, però que té com a excusa formal defensar la constitució. Aleshores guanyen la consulta, encara que nosaltres vam aconseguir

un 37% del vot tot i la campanya de desprestigi, i a partir d'ací comencen a prendre decisions que van contra la constitució. Per exemple, decideixen que el Consell de Participació Ciutadana pot avaluar les autoritats de l'anterior consell i no solament de l'actual. I encara això, en tot cas, ho havien de fer per un procés reglat, amb dret de defensa i un procés degut, però també ho vulneren. Fins i tot, legalment, tenien sis mesos per a fer una avaluació d'aquesta classe, i ho van fer en tretze. És un procés incontrolable, desbocat. Ells van violant les lleis, van violant la constitució, i continuen. I ho torne a dir: en això és clau el paper dels mitjans. Els principals mitjans no han tingut mai cap dubte a l'hora de donar suport a la violació de les institucions, de la constitució, del dret a la presumpció d'innocència. I han presentat la situació com si fos la contrària a la que és en realitat. Són ells que han trencat les regles, però fan servir la premsa i els jutges per acusar-nos a nosaltres d'haver-les trencades.

—Amb tot plegat, quin horitzó teniu?

—La nostra obsessió ha estat sempre l'optimisme. Tenim una convicció de vida per la justícia i això no ens ho llevarà ningú. A l'Equador, malgrat tot, la gent sap que la revolució ciutadana ha canviat el país, i no parle només de la millora de les infraestructures, sinó de la dignitat de la gent. Això no és tan fàcil d'esborrar. I, evidentment, aquesta excepcionalitat causa reaccions excepcionals. El president Correa havia decidit de passar més temps amb la família, apartar-se una mica, però fa uns quants dies ja va anunciar que estava disposat a tornar a posar-se al capdavant. És veritat que, precisament pel resultat de la consulta ciutadana que comentàvem abans, no es podria presentar a la presidència a les eleccions del 2021. Però podria ser vice-president o president del parlament. I ell és un dirigent d'una força enorme, molt estimat per la gent. Tirarem endavant. No sé quan, però ens en sortirem. No en tinc cap dubte. ■

Els principals mitjans no han tingut mai cap dubte a l'hora de donar suport a la violació de les institucions

La nostra obsessió ha estat sempre l'optimisme

El president de la sala segona del Tribunal Suprem espanyol, Manuel Marchena. EFE

Final del judici: els presos desafien la mirada glacial de Marchena

Diari d'un judici polític 'Ho tornarem a fer' una darrera frase que resumeix el sentit dels al·legats finals dels presos polítics en l'acabament de quatre mesos de judici

JOSEP CASULLERAS NUALART

La fredor de Manuel Marchena com a presagi. Després de tota una tarda amb una càrrega emocional i política altíssima, amb uns al·legats històrics dels acusats en sengles darreres paraules, el president de la sala del Tribunal Suprem on s'ha fet durant quatre mesos intensos el judici contra el procés ha pres la paraula i ha dit amb un fil de veu: 'Moltíssimes gràcies a tothom, vist per a sentència.' La gelor de dos segons del

magistrat ha retornat tothom al punt de partida, ha fet aterrar els pensaments que els discursos dels presos polítics havien enlairat i ha recordat que després d'aquest judici polític pesa encara l'amenaça de vint-i-cinc anys de presó per a Oriol Junqueras; de disset anys per a Carme Forcadell, Jordi Cuixart i Jordi Sánchez; de setze per a Jordi Turull, Josep Rull, Raül Romeva, Joaquim Forn i Dolors Bassa; i de set anys per a Carles Mundó, Meritxell Borràs i Santi Vila. Això no ha canviat pas i el judici s'ha acabat com va començar, amb autoritats

Javier Zaragoza, iniciador el 2015 i culminador ara de la causa general contra l'independentisme, no hi era, en aquestes darreres hores de judici

a la sala, amb els passadissos plens, amb programes en directe de televisions catalanes i espanyoles, i amb una certa (poca) cobertura de mitjans internacionals. Però amb una cosa que sí que ha canviat a la sala, que no hi era el 12 de febrer: l'emoció en una banda i les mirades avergonyides i incòmodes a l'altra.

Javier Zaragoza, el fiscal més agressiu, el qui va parlar de cop d'estat la setmana passada, iniciador el 2015 i culminador ara de la causa general contra l'independentisme, no hi era, en aquestes darreres hores de judici.

Les darreres imatges del judici contra el procés. EFE

Tampoc Consuelo Madrigal, dona de confiança del Partit Popular. Hi havia Fidel Cadena i Jaime Moreno. I han anat rebent les descàrregues que els venien de la cadira dels testimonis, habilitada avui per al torn de les darreres paraules dels acusats, que els han demanat, l'un rere l'altre, com podia ser que amb el que s'ha vist ací durant aquests mesos fossin capaços de mantenir aquestes acusacions. Amb prou feines Cadena i Moreno si podien mantenir-los la mirada, sempre baixa, la cara encarrarada i sense moure's ni un mil·límetre de la cadira.

Avui els presos s'han pogut expressar sense que Marchena els interrompés dient que allò era impertinent, a diferència de les declaracions que van fer al començament de la vista. Aquests al·legats finals rarament tenen cap validesa jurídica ni influeixen els

‘No es persegueixen idees polítiques, va dir la fiscalia. En dubto’, ha dit Joaquim Forn

jutges a l'hora de deliberar ni de dictar sentència, i aquesta és la idea que transmetia el president del tribunal, que ha anat sentint totes les intervencions amb un posat d'escollar atentament, amb la barbeta descansant al palmell de la mà i els ulls mig clucs, com de no clissar-hi bé, amb un posat d'altivesa, de mirar-s'ho des d'aquesta posició seva per damunt de tothom. Tots els magistrats atents, amb mirada greu, algun pre-

nent notes, Marchena amb la satisfacció d'haver tingut controlada la situació en tot moment, i a Madrid ja hi ha qui li vol dedicar carrers i tot.

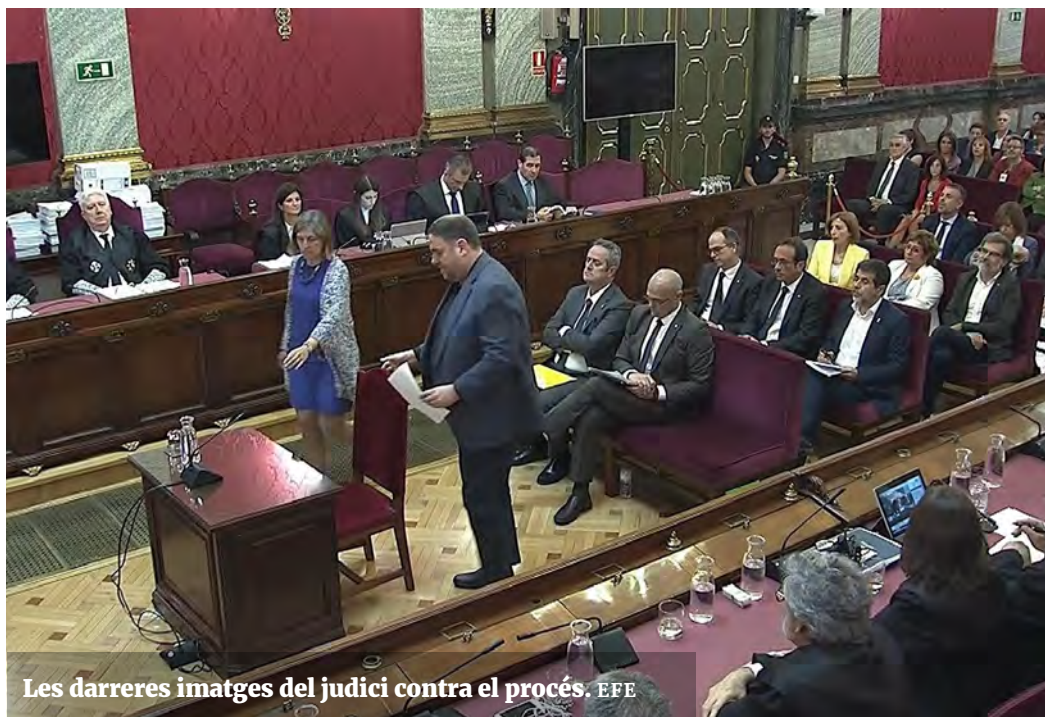
La sorprenent brevetat de Junqueras

Junqueras ha tornat a parlar a la sala, 'per segona i darrera vegada en aquest judici'. Ha estat el qui ha intervingut primer però sorprenentment amb més brevetat. Ha volgut ser discret, en un discurs de quatre minuts escassos en què ha començat amb una citació del cançoner de Petrarca, convidant a escoltar, recordant que votar o que defensar la República no pot pas ser un delictes i dient que el conflicte ha de sortir de l'àmbit judicial i resoldre's políticament.

Ha tornat a seure aquesta tarda als bancs centrals de la sala, els dels acusats, després d'haver passat els quatre

mesos darrere el seu advocat, Andreu Van den Eynde. Romeva ha parlat tot seguit, i ha estat més dur, adreçant-se als fiscals, acusant-los d'exagerar i de tergiversar en cerca d'un escarment i del càstig contra una ideologia. Ha acabat amb un oferiment de mà oberta, com el que va fer el seu advocat ahir, reblant una tomb estratègic final de la defensa seva i de Junqueras de concòrdia, per a dir al tribunal que té a les seves mans la solució o la perpetuació del problema.

‘No es persegueixen idees polítiques, va dir la fiscalia. En dubto’, ha dit Joaquim Forn, ell que és un dels exponents més clars, més literals, d'aquesta persecució. Perquè, tal com ha recordat, el jutge instructor Pablo Lla-rena va arribar a escriure en una interlocutòria del febrer del 2018 que no el deixava anar en llibertat provisio-

Les darreres imatges del judici contra el procés. EFE

‘No escapçareu la voluntat de decidir del poble Catalunya. La societat catalana és adulta’

nal, malgrat haver renunciat a l'activitat política, perquè la seva ideologia independentista, el seu anhel d'una Catalunya independent, no s'havia esvaït. Forn ha deixat damunt la taula la part més vergonyosa d'una instrucció que estigmatitzava Marchena i tot el tribunal. ‘Però després de dinou mesos de presó, els meus ideals continuen fermes’, ha reblat.

La veu esquinçada de Turull

Heus ací una constant en les intervencions que hi ha hagut tot seguit, començant pel vibrant i emotiu discurs de Jordi Turull: que tota aquesta repressió no els ha servit de res, perquè l'independentisme continua guanyant eleccions i perquè els principals acusats d'aquesta causa, bo i sabent

que poden ser condemnats a molts anys de presó, mantenen la determinació de treballar perquè Catalunya sigui independent. ‘No escapçareu la voluntat de decidir del poble Catalunya. La societat catalana és adulta’, ha dit Jordi Turull. Ha estat el primer de fer una bona part del discurs fitant els fiscals, que no sabien on mirar. ‘Voleu un escarment costi què costi. Que digueu que un referèndum és un delictes per més que sigui despenalitzar fa pànic. Teniu un desconeixement que fa vergonya del funcionament de la Generalitat o del Parlament de Catalunya...’

Fins que se li ha esqueixat la veu, emocionat quan volia expressar la gratitud envers la seva família, la seva muller, les seves filles. ‘La meua

família és el millor regal que m'ha fet la vida... Elles ja saben què els vull dir.’ L'impacte personal, familiar, de persones que fa tres-cents, quatre-cents, cinc-cents, sis-cents dies que són en presó preventiva s'ha fet sentir en aquesta sala, davant la incomoditat permanent dels fiscals, el posat hieràtic de Marchena i les llàgrimes als ulls d'alguns advocats que en alguns casos han estat també amics dels presoners. L'impacte familiar que també ha fet avinent Josep Rull: ‘Vosaltres heu decidit que jo no vegi créixer els meus dos fills, de 4 i 10 anys, però no impedireu que els doni el testimoni d'un compromís per la lluita democràtica, apassionada, perquè demà puguin viure en un país millor i lliure, en una república catalana en què ningú no pugui ser empresonat per les seves idees. Ens en sortirem. Després de nosaltres en vindran més.’

‘No voldria ser a la vostra pell’

L'impacte de veure algú com Dolors Bassa, professora, acusada de rebel·lió per una vaga general concertada amb sindicats i patronals. ‘Sóc innocent, ho dic amb veu clara’, ha expressat, mirant fit a fit Marchena. ‘No voldria que la meua néta de quatre anys hagués de sentir res sobre un procés contra Catalunya quan llegeixi els llibres d'història. Això depèn de la vostra sentència. La sentència pot ser una solució. No seria la meua llibertat, sinó la llibertat de moltes persones.’ La interpellació directa als magistrats ha estat constant, com la que ha fet Jordi Sànchez: ‘Jo crec

I Cuixart, tal com va passar el 12 de febrer, ha anat un pas més enllà, fent un discurs intens i apassionat

que no podeu resoldre el problema, perquè és polític. Però teniu la responsabilitat de no agreujar la crisi política. No m'agradaria ser a la vostra pell per a donar resposta a això que s'ha suscitat aquests mesos aquí.'

La majoria duia un full amb anotacions, també Meritxe-ll Borràs, Santi Vila i Carles Mundó, els tres acusats de la darrera fila, els qui són en llibertat provisional, demanant també al tribunal que aturi la repressió, que no empitjori el conflicte polític amb la decisió que pugui prendre amb la sentència. No duia cap anotació Carme Forcadell, que ha fet una intervenció impressionant, deixant caure, com llores, les paraules de condemna contra la seva situació injusta, mirant sense parpellejar adés Marchena adés els fiscals, dient-los que ells saben i ella sap que l'han jutjada ací per rebel·lió perquè és qui és i no pas pel que va fer. Ella jutjada ací, els altres membres de la mesa, al TSJC per desobediència. 'En aquest judici s'ha fet un esforç extraordinari per visibilitzar-me, que sortís el meu nom tantes vegades com fos possible, per diferenciar-me dels companys de la mesa,

per incriminar-me, sense cap prova. Sembla que no hagi servit de res aquest judici; han passat testimonis, i no ha servit de res, les acusacions tenien l'oportunitat de canviar l'escrit, i no ho van fer, Tenien la fèrria voluntat d'incriminar-me.'

Cuixart a Marchena: 'Ho tornarem a fer'

I Cuixart, tal com va passar el 12 de febrer, ha anat un pas més enllà, fent un discurs intens i apassionat. I ara sí que ha pogut condemnat de viva veu l'actitud de Felipe VI el 3 d'octubre, sense que aquesta vegada Marchena el tallés. Als magistrats els han molestat les paraules de Cuixart: 'El discurs del rei espanyol va ser d'una gran profunditat? Sí, sí, i d'una enorme decepció, de molta gent, perquè va avalar la impunitat de la brutalitat policíaca. És que les imatges eren molt potents, i fou una oportunitat que va deixar perdre el cap d'estat...', ha dit el president d'Òmnium. 'No renunciem a la condició de presos polítics. És un judici a la democràcia. Això que fem és exercir drets fonamentals.' Cuixart parlava amb rapidesa i claredat, ara parlant als fiscals: 'Jo us

anava escoltant; dèieu que jo feia crides a la mobilització permanent. És que és veritat! És clar que ho vaig fer! I tinc l'obligació de tornar-ho a fer, la mobilització permanent, cívica, pacífica... Sí, senyors fiscals, la mobilització permanent, i el dret de protestar. Voleu que la gent deixi de protestar, i no deixarem de protestar. Estem obligats a continuar protestant perquè els nostres fills també puguin protestar.'

I en acabat ha mirat Marchena per a recordar-li el tort que va fer a Marina Garcés. I per a dir-li això: 'La meva prioritat no és sortir presó. Som en una causa col·lectiva i de la decisió del tribunal en traurem una lliçó, i us vull dir que la meva prioritat és continuar lluitant en la resolució del conflicte. Estic convençut que ho tornarem a fer.' Una darrera frase que resumeix el sentit d'aquestes darreres paraules, que el tribunal ha escoltat però que no ha apuntat, perquè la decisió és possible que ja hagi estat presa. Ara els queda escriure-la i culminar el càstig. 'Vist per a sentència', ha dit Marchena amb una veu freda i apagada. 'Desallotgeu la sala'. ■

Els Tornejants de Sueca al Poble Espanyol de Barcelona.
Exposició Universal de 1929. SAGARRA I TORRENTS

‘La missa ja no és Crist, la missa és la cultura’

PAU BENAVENT

Parlem amb els autors del llibre revulsiu ‘Festes, danses i processons als arxius de la Casa Insa’

Els historiadors i activistes de la cultura popular Oreto Trescolí i Enric Olivares han publicat *Festes, danses i processons als arxius de la Casa Insa* (UV, 2019), un estudi divulgatiu que compara divuit pobles de la Ribera del Xúquer, punt per punt, a partir del fons d’aquesta mítica roberia del cap i casal. Han remenat centenars de peces de roba, complements i documentació que registren la configuració de

les tradicions a molts pobles i ciutats del País Valencià, els últims cent cinquanta anys. Hi hem parlat a l’Alcúdia (Ribera Alta) per descobrir l’abast del seu treball que, a partir de la indumentària –sovint considerada ‘de tota la vida’–, mostra com funciona la cultura festiva i, alhora, incita a reflexionar per què i com creem, mantenim i recuperem tradicions.

—Quin objectiu teníeu?

—Oreto Trescolí [O. T.]: Mirar la tradició sense complexos. I això a voltes vol dir desmitificar-la i a voltes engrandir-la perquè se’n té una visió esbiaixada, per tots dos costats. D’una banda, als municipis moltes voltes s’ha tendit a engrandir una festa, a sacralitzar-la, a remuntar-la en la pre-història, en l’origen de danses i tradicions. I, d’una altra banda, a voltes, l’àmbit de les tradicions és menys tingut, vist com una cultura de segona fila. El nostre objectiu és donar-ne una visió objectiva, des de fora, neutra.

—Què amaguen les roberies

centenàries? Per què són tan importants?

—O. T: Totes les danses rituals tenen una indumentària específica que s’ha mirat d’explicar cercant orígens més antics, mítics. I el fet d’arribar a una roberia i trobar-nos en una realitat de carn i os, que t’explica per què hi serveixen una roba i no una altra, fa que es perda un poc el mite. Perquè, a vegades, és tan senzill com: ‘No tinc eixa roba que vols, emporta’t aquesta, a veure si et serveix.’

—Ara cerquem la caracterització i singularització de les festes però el llibre ens

Enric Olivares i Oreto Trescolí presenten el llibre 'Festes, danses i processons als arxius de la Casa Insa.' vw

recorda que les tradicions dels pobles s'assemblen més que no ens pensem.

—Enric Olivares [E. O.]: Busquem la particularitat i volem diferenciar-nos per a ser un reclam turístic, de patrimoni, etc. I, curiosament, això xoca amb l'evidència que tenim el mateix. Però és normal: els mites s'alimenten de fer creure que un és particular i únic. Passa igual amb les marededéus. Quantes marededéus les ha trobades un llaurador furgant i escarbant terra? Però passa que tots han cregut que eren els únics que ho tenien.

—La gràcia està a creure-hi, a sentir-se únics?

—O. T: Pense que sí. Al llibre també hem volgut donar eixa visió. Una cosa és allò que diacrònicament ha estat la

gent i una altra allò que diacrònicament ha cregut que era. Perquè allò que un creu també és realitat, d'alguna manera.

—E. O: És clar, eixes lectures, eixes interpretacions que s'han fet en el curs de la història formen part de la tradició, també. Cal tenir en compte el llegendari. Com diràs a un de Silla que la seua Dansa dels Porrots no ve dels ibers?

—Expliqueu que les festes es nodrien, sobretot, d'indumentàries, accessoris i elements llogats. Això passava i passa en les festes de Moros i Cristians, entre més.

—E. O: Sí, és molt curiós. Quan indagues com funciona un negoci d'aquestes característiques, t'adones que les coses eren molt més pràctiques.

'Busquem la particularitat i volem diferenciar-nos per a ser un reclam turístic'

És a dir, hui dia tot el món es mata per eixir a ballar en una processó important com pot ser la de la Mare de Déu de la Salut d'Algemesí però, fins als anys 1970 havien de llogar els geganters. I la gent no sempre era del poble. La roberia portava l'operari a vestir gent i vigilar els vestits, però, si li tocava, feia de geganter. Això entra dins la seua tasca.

—Dieu que la Casa Insa va ser transmissora d'un model d'indumentària que s'es-

campà arreu i arrelà a molts pobles. Quin en va ser l'abast real?

—E. O: Consolidà uns models que hui dia s'identifiquen en un seguit de danses.

—O. T: Quan un pensa en una dansa de bastons imagina el casc emplomat, per exemple, en el cas d'Algemesí, i eixe model és llogat a Insa. O la roba ratllada de *locos*, que duen els muixerangers arreu, és un model que proveeix la casa Insa, que no el crea Insa perquè poua en fonts anteriors però, d'alguna manera, el consolida durant un segle i mig.

—Quants vestits 'de tota la vida', d'aquells considerats autèntics i originals, deu haver inventat o reinventat Casa Insa?

—O. T: Trobe que tots, pràc-

Muixeranga. Any 1956. FOTOGRAFIA EXTRETA DEL LLIBRE 'FESTES, DANSES I PROCESSIONS ALS ARXIUS DE LA CASA INSA'

'La clau està en el fet, hui en dia, com que estem massa comunicats, hi hem llevat l'encant eixe del misticisme'

ticament. Alguns cristal·litzen i alguns no. Els dansadors de l'Alcúdia duen una faldeta blava i ens trobarem que, a final del XIX, durant molts anys, la llogaven roja. I jo pensava: 'Si els dic que la duien roja, em cremen.' Ha acabat cristal·litzant la blava, probablement, perquè les últimes que llogaren devien ser blaves. I ara diem que això és blau 'de tota la vida'. Pràcticament, tota la indumentària que tenim poua en aquests models de les roberies: la roba de gitanes, la dansa dels pastorets... tot això són models de la roberia que han arrelat i es tornen a fer.

—Duien les mateixes robes en pobles diferents; alguns vestits servien per a fer danses diverses. Ara, això, esdevé contradictori.

—E. O: La mentalitat d'ara és una altra.

—O. T: Als arxius es veu que tot això és al criteri del rober. Diu: 'Vestirem l'Anda de San Roc de frares perquè tinc quatre vestits de frare.' Tot és més lògic que no ens pensem. El vestit de bastonets d'Algemés és el mateix que llogaven els torneiants de l'Alcúdia. La clau està en el fet, hui en dia, com que estem massa comunicats, hi hem llevat l'encant eixe del misticisme, de tot el que envolta la festa, de creure's que eixa roba era de la dansa del teu poble i no n'hi havia enlloc més cap d'igual.

—Documenteu festes o danses efímeres. Això significa que no sempre hi ha hagut un model de festa estàndard.

—O. T: Crida l'atenció que, precisament, en moltes de les processons es valora l'ori-

ginalitat, que traguen una dansa nova. Es parla de la invenció. Per tant, són criteris distints. En origen, al Corpus, es valorava la invenció i la novetat. Ara valorem allò que és ritual, allò que sempre és igual i que vols veure-ho sempre igual perquè, d'alguna manera, et lliga al passat. —E. O: Hui dia el fet que una dansa no isca un any en una festa determinada es considera una crisi. Vaja, això és terrible per a la dansa i la població. Però en aquell moment, no.

—De fet, de l'estudi es desprèn la idea genèrica que al segle XVIII es valorava la inventiva i no la fixació del vestuari, que els vestits dels següents processons s'estandarditzaren al segle XIX.

—O. T: I no tan sols del vestuari, també de les danses. A voltes n'apareixen de noves. Crec que el concepte era omplir la processó, fer-la bonica. I, sobretot a partir de la fi del XIX, sí que es buscava eixa fixació, per trobar una identitat.

—E. O: Es va homogeneïtzar un model, però sempre hi ha varietat. Això va molt en sintonia amb els temps. Per exemple, a la fi del XIX, és estrany que en una cavalcada no isquen els Reis Catòlics, i ho mesclen tot: els Reis Catòlics, Jaume I, el Cid i el Quixot i Sancho Pança. I dius: 'Això quin mesclat és?' Entrava dins el concepte, del moment històric.

—Expliqueu que la Muixeranga i els torneiants ja no originaven rialla i diversió en la gent, sinó respecte, l'any 1920. I és que el llibre mos-

Imatge de la portada del llibre 'Festes, danses i processons als arxius de la Casa Insa'. vw

tra com canvia l'actitud de la gent.

—O. T: Canvien els continguts que atorguen a les danses, a les processons i als personatges bíblics, en algunes èpoques admirats, en algunes menyspreats. El personatge bíblic de la portada del llibre hauria de ser un element de respecte, en una certa dignitat, però porta la corona del revés. Moltes voltes són personatges pagats, pobres, gent marginal.

—També es pot resseguir la història de la cultura popular

com a eina de control i d'expressió dels poders polítics de torn, i religiosos.

—E. O: A les festes es pot veure que hi ha revifades de sentiment regionalista. Al l'època de la dictadura de Primo de Rivera n'hi ha una però controlada; a partir d'eixe unitarisme centralista, és clar: La pàtria per damunt de tot. Ho pots veure moltes vegades en les cavalcades, en les glòries i en la figura de l'al·legoria de la República, en períodes republicans, és clar.

—O. T: Al voltant de la data del dogma de la Immaculada,

a la fi del XIX, es veu una explosió mariana. Hi apareixen moltes xiquetes vestides de marededéus. En les processons es nota que pesa més l'aspecte religiós. Es veu molt quant pesa l'aspecte identitari i quant pesa l'aspecte religiós. I a voltes el mateix element molesta perquè destorba la serietat del culte i, a voltes, ha servit per a impulsar el culte.

—O. T: Però també és polèmic per al clergat. Saben que el

'No es permetia que les danses, com passa hui, fossen interpretades indistintament per homes i dones'

folklore, ara, no va de bracet de la religiositat.

—Amb el fons de la casa Insa podria fer-se un estudi de la participació de la dona en les festes?

—O. T: I tant, totalment. La roba era molt diferenciada per sexes: la roba de dona i de xiqueta, i la roba d'home. No es permetia que les danses, com passa hui, fossen interpretades indistintament per homes i dones, hi havia danses d'homes i danses de dones, roba d'homes i roba de dones. Això sí, el paper de la dona era de fer bonic i prou.

—Allò que passava a la Ribera es podria generalitzar a tot el País Valencià o extrapolar a més comarques?

—E. O: Pot servir per a entendre el fenomen festiu valencià. El nostre cas d'estudi pot ser extrapolable, de fet. Eixa és la nostra línia d'investigació, d'ara endavant.

—Quina aplicació pràctica pot tenir el llibre?

—O. T: Difon moltíssimes dades de danses i de rituals desconeguts i inèdits. Per tant, és un revulsiu per a mirar-se el passat i revifar el fenomen folklòric festiu. De fet, a la llum d'aquest estudi, en alguns pobles de la Ribe-

**Casa Insa als anys 1930 . FOTOGRAFIA EXTRETA DEL LLIBRE
'FESTES, DANSES I PROCESSIONS ALS ARXIUS DE LA CASA INSA'**

ra han recuperat danses de processó que nosaltres citem i ells havien perdut.

—La gent necessita l'arrel històrica i del document per a fer una festa.

—E. O: Necessita el document per a justificar-la. Hi ha qui ens ha demanat, per favor, si apareix cap menció a una dansa concreta dins del Corpus, per justificar-ne la incorporació, per convèncer el regidor.

—O. T: Així com antigament no calia cap pretext —jo trac una danseta i si arrela es queda i si no, la llevem—, ara és una cosa molt més seriosa: la missa ja no és Crist, la missa és la cultura, és una altra missa però igualment sagrada. Per tant, es busca això.

—Malgrat que feu trontollar aquella mirada purista vers la tradició, el llibre pot convertir-se en un evangeli

'Hem de fer una crida a la calma i tenir un poquet de seny, perquè és un fenomen més del capitalisme'

o manament. Això seria positiu o negatiu?

—O. T: Bé, no té pretensió d'evangeli, jo crec que és prou crític perquè ningú l'agafe com un evangeli. Hi qüestionem moltes coses. Es poden recuperar tradicions però sense perdre de vista la sostenibilitat, per favor. En la gestió del turisme no s'ha de perdre el seny. Sovint, els ajuntaments busquen el nom a qualsevol preu i això no em pareix positiu. Hem de fer una crida a la calma i tenir un poquet de seny, perquè és un fenomen més del capitalisme. Com a regidora, ho trobe útil per a conèixer i justificar que no és una cosa inventada. Una altra cosa és invertir l'ordre: jo vull tenir una muixeranga perquè és moda.

—E. O: És positiu aportar elements culturals, atractius, contra la turistització i el fenomen del 'sol i platja'. Contra la globalització, vols

que el teu poble tinga un element característic. I que no siga una festa de cartó-pedra.

—Què voleu dir, que no siga una 'festa fossilitzada'?

—E. O: Que no siga un pastitx. Es poden recuperar elements? Sí, Però si vols fer festa i que siga atractiva, has de crear alguna cosa que tinga potència. I si no t'ho dona la història, podria donar-t'ho l'originalitat dels elements que poses sobre la taula. Perquè es pot caure en còpies barates. Ací es fa una batalla d'ous i, al cap de dos anys, volen convertir-ho festa major.

—O. T: I, de seguida, tot Bé d'Interès Cultural. I quan és protegit ja no és viu, s'ha fossilitzat. Som en una cursa, excessiva, de crear aparadors de cara la galeria. La festa ja no es viu, es representa, i això no és bo. El poble ha de viure-la perquè això cohesiona el poble. ■

La immunitat de Junqueras, un entrebanc per al Suprem espanyol

Presos polítics El tribunal podria trobar-se abocat a haver de demanar el suplicatori al Parlament Europeu per a jutjar i sentenciar el president d'ERC

ROGER GRAELLS FONT

El Tribunal Suprem espanyol ha de resoldre aquests dies si deixa sortir de la presó Oriol Junqueras perquè juri la constitució espanyola i compleixi els tràmits que preveu la llei electoral per als nous eurodiputats. L'elecció de Junqueras té capficat el Suprem per les possibles conseqüències que poden derivar-se de la presa de possessió com a eurodiputat. La immunitat que preveu la legislació europea és un entrebanc per al tribunal i pot posar el focus del Parlament Europeu sobre el judici contra el president d'ERC i els altres onze processats.

Junqueras és el candidat a presidir la Comissió Europea pel seu grup a l'eurocambra, l'Aliança Lliure Europea, en què també volen integrar-se Carles Puigdemont i Toni Comín. La batalla legal dels exiliats contra l'estat espanyol per a exercir com a eurodiputats és paral·lela a la situació de Junqueras, que complirà les condicions que imposa la Junta Electoral espanyola per a formar part del Parlament Europeu.

La decisió del Suprem no és fàcil i la podria prendre la

setmana vinent, amb el judici acabat i després d'haver consultat l'opinió de la fiscalia. A més de resoldre el permís, el tribunal també haurà de deliberar sobre la possibilitat que Junqueras assisteixi a la constitució de la nova eurocambra, el 2 de juliol a Estrasburg. El precedent del congrés espanyol és recent, però en aquesta situació el trasllat de Junqueras a Estrasburg seria més complexa i requeriria la col·laboració de la policia francesa per a custodiar-lo.

Petició d'un suplicatori a l'eurocambra

Ferran Armengol, professor de dret de la Unió Europea a la Universitat de Barcelona, considera que Junqueras, Puigdemont i Comín ja tenen immunitat, però adverteix que aquesta prerrogativa es perd si no es fa el jurament de la constitució espanyola. És a dir, que aquest tràmit que preveu la llei electoral és una condició per a mantenir-la. 'Si no li deixen prendre possessió, prevaricaran', diu Armengol sobre la possibilitat que el Suprem veti el permís a Junqueras.

Ara, és possible que si Junqueras accedeix al càrrec, independentment de si el deixen assistir el 2 de juliol a

Oriol Junqueras, al congés espanyol. ACN

Junqueras és el candidat a presidir la Comissió Europea pel seu grup a l'eurocambra, l'Aliança Lliure Europea

Oriol Junqueras, al congés espanyol. ACN

l'eurocambra, el Suprem hagi de demanar un suplicatori al Parlament Europeu per a continuar jutjant-lo. 'Entenc que el Parlament Europeu no farà com el parlament espanyol, que ha menystingut la normativa sobre el suplicatori', diu Armengol. Una comissió hauria d'avaluar el suplicatori, que s'acabaria votant al ple.

El professor de dret constitucional Javier Pérez Royo està convençut que Junqueras, Puigdemont i Comín seran eurodiputats i que, en el cas del president d'ERC, el Suprem haurà de demanar el suplicatori. Ho explicava així en una entrevista a VilaWeb: 'És que en el moment que hagi jurat la constitució davant la Junta Electoral, ja tindrà la condició d'eurodiputat. I llavors Marchena sí que haurà d'enviar el suplicatori al Parlament Europeu i haurà de suspendre el judici.

I si hi ha suplicatori, al Parlament Europeu hi haurà un debat polític sobre la instrucció i sobre el judici, abans de la votació. I això sí que seria internacionalitzar el judici.'

Tanmateix, hi ha un punt d'incertesa. El judici contra el procés restarà vist per a sentència aquesta setmana, i per tant Junqueras assolirà la condició plena d'eurodiputat amb el judici acabat. El Suprem pot dictar sentència contra Junqueras sense haver demanat abans un suplicatori? 'No és resolt. Aquí potser es podria jugar amb la qüestió pre-judicial i el Tribunal de Luxemburg podria dir que s'havia d'haver aturat el judici perquè tenia immunitat', respon Armengol.

I si el ple de l'eurocambra, més fragmentada després de les eleccions del 26-M, no concedís el suplicatori? 'L'haurien d'alliberar i no podrien fer res fins que no

s'acabés la legislatura, però això no afectaria la resta de processats', afegeix. Per tant, el Parlament Europeu podria trobar-se abocat a pronunciar-se, en una decisió que pot afectar de mig a mig la deliberació del Suprem sobre la sentència. Ara, una aliança entre el PP europeu i els grups socialdemòcrata (S&D) i liberal (ALDE) té prou suport per a concedir el suplicatori.

Segons Pérez Royo, hi ha una altra opció: que el president de la sala segona, Manuel Marchena, refusi de demanar el suplicatori amb l'argument que el judici haurà acabat i que no pot interferir-se en la deliberació del tribunal per a dictar la sentència. Ho explicava així: 'Ell vol tancar el judici i deixar-lo vist, escudar-se en el fet que sigui vist per a sentència per justificar-se i donar a entendre que s'ha acabat,

que només falta redactar la sentència i ja no s'hi pot interferir. Aquesta serà la seva línia de resistència.'

La situació de Puigdemont i Comín

Armengol sosté que Puigdemont i Comín ja tenen immunitat. No obstant això, adverteix que la jurisprudència del Tribunal de Justícia de la UE ha reconegut en sentències la immunitat principalment en relació amb la tasca parlamentària. 'Crec que Luxemburg no s'hi ficarà, no té tradició de pronunciar-se en afers políticament complicats', diu.

Així mateix, creu que els dos eurodiputats de JxCat perdran la immunitat si no juren la constitució espanyola. En canvi, la defensa dels exiliats manté que ho tenen tot previst per a exercir com a eurodiputats i plantar cara a la justícia espanyola. ■

La ramaderia és un dels principals responsables de les emissions de gasos d'efecte hivernacle. ACN

Emergència climàtica: hem de reduir el consum de carn a la meitat

Ecologia La ramaderia és un dels principals responsables de les emissions de gasos d'efecte hivernacle · Consumim un excés de proteïnes animals

MARC BELZUNCES

Quan es parla de l'escalfament global i els gasos d'efecte hivernacle, la majoria de persones pensa automàticament en les xemeneies de les indústries o els tubs d'escapament dels vehicles de combustió. Tanmateix, un 23% dels gasos d'efecte hivernacle van associats a l'agricultura i la ramaderia. Si tenim en compte que es dedica un 77% de la superfície agrícola a produir

aliments per a animals, la ramaderia esdevé, de manera directa o indirecta, un dels grans responsables de l'actual crisi climàtica. A això s'afegeix el creixement de la població mundial i un consum cada vegada més gran de carn, i la tendència és que augmenti més d'un 20% fins al 2050. A més, l'Organització Mundial de la Salut adverteix que consumim un 60% més de la quantitat recomanada de proteïna animal. Tant des d'un punt de vista ambiental com de salut, com ho fem, per reduir el consum de carn?

L'Organització Mundial de la Salut adverteix que consumim un 60% més de la quantitat recomanada de proteïna animal

Quanta carn necessitem?

El professor de la Universitat de Lancaster Mike Berners-Lee, autor del llibre *There Is No Planet B* ('No hi ha un planeta B'), ens proporciona valors globals sobre les nostres necessitats alimentàries. En general, necessitem de consumir 2.350kcal diàries per persona i dia. D'aquestes, consumim de mitjana unes 590kcal d'origen animal, sigui en forma de carn, de peix, d'ous o productes lactis. Però per poder consumir aquesta quantitat, els animals han de consumir 1.740kcal de pinso

Vaques i ovelles són remugants, i això vol dir que produeixen una gran quantitat de metà. ACN

—que abans s’ha hagut de conrear— per persona i dia, a més de 3.810kcal d’herba i pastures. Una granja mitjana aconsegueix de transformar només un 10% de les calories que consumeixen els animals en carn, ous i productes lactis. Globalment, és una eficiència molt baixa. Hi estem malbarat molts recursos, amb un impacte ambiental innecessari.

Si en compte de calories, ho considerem en grams, una persona mitjana necessita consumir uns 50 grams de proteïna al dia per dur una dieta saludable. Els animals ens ajuden en aquest consum? De fet, no. A la ramaderia, els animals destrueixen gairebé el 75% de les proteïnes que mengen, proteïnes la majoria de les quals podríem consumir nosaltres directament, atès que provenen de conreus que també són aptes per al consum humà. Necessitem

animals per a menjar proteïnes? Tampoc. Els animals només poden emmagatzemar o destruir els aminoàcids que constitueixen les proteïnes, no tenen la capacitat de crear-los. Altres elements associats a la carn, com ara el zinc, el ferro o la vitamina A, també els podem obtenir dels vegetals. Malgrat això, la carn contribueix a una dieta variada, sense oblidar que som una espècie animal omnívora. Els humans sempre hem menjat carn i vegetals. Ara, l’Organització Mundial de la Salut alerta que, actualment, consumim un excés del 60% de proteïna animal, arran de la industrialització de la ramaderia.

Com reduïm el consum de proteïna animal?

Consumim massa proteïna animal i, a més, amb una producció que és altament ineficient. Dediquem una part

molt important dels terrenys de conreu a alimentar animals. I, en conjunt, això causa un nivell d’emissions de gasos d’efecte hivernacle molt significatiu, el 23% del global. Per tal d’assolir els compromisos de París i disminuir l’emissió de gasos d’efecte hivernacle, s’ha de limitar necessàriament la ramaderia. De fet, cal reduir d’un 50% el consum de proteïna animal per persona i dia, fins a assolir els 50 grams diaris de mitjana. Si consumim menys productes animals, caldrà dedicar menys conreus a alimentar-los i, per tant, alliberarem terrenys que podran destinar-se a alimentar directament a la població o retornar al seu estat lliure, de manera que es recuperarien ecosistemes i s’augmentaria la biodiversitat, cosa que ajudaria a contrarestar els efectes del canvi climàtic.

Fa unes setmanes, us

parlàvem de la solució tecnològica: **cultivar de forma industrial la carn**. D’aquesta manera, no cal tenir animals sencers i se n’elimina el patiment. Els nutrients es poden proporcionar d’una forma industrial molt més eficient energèticament, i es minimitza la superfície terrestre dedicada a produir proteïna animal. És el moviment anomenat ‘carn neta’ (*clean meat* en anglès), que molts veuen inevitable. Però mentre aquesta solució no arriba, podem aplicar un seguit de mesures que ens permetran de millorar l’impacte ambiental del consum de proteïna animal. A continuació, us en detallem algunes.

—**Reduir el consum de carn bovina i ovina.** Vaques i ovelles són remugants, i això vol dir que produeixen una gran quantitat de metà, un gas d’efecte hivernacle molt més

potent que no pas el CO₂. A més, bona part de la desforestació és provocada per la ramaderia bovina. Per cada 50 grams de proteïna bovina, es genera l'equivalent a 25kg de CO₂. És millor substituir-los per porc, pollastre o ànec, que generen menys de 5kg de CO₂.

—**Consumir productes lactis i ous.** És millor consumir llet, formatge i ous que no pas carn, perquè ambientalment és més eficient mantenir l'animal viu. Generem menys de 3kg de CO₂ per cada 50 grams de proteïna.

—**Esdevenir vegà?** Disminuir el consum de carn, ous i productes làctics és essencial per a evitar el canvi climàtic, millorar la cadena alimentària i la biodiversitat. Però no cal menystenir la capacitat dels animals de transformar nutrients que els humans no podem digerir a una forma

que sí que podem aprofitar, a més de proporcionar més varietat en la dieta. Podem continuar ingerint proteïna animal en la quantitat recomanada.

—**Trobar alternatives atractives a la carn, els ous i els productes lactis.** Els supermercats condicionen profundament els nostres hàbits de consum. Augmentar la diversitat de productes vegetals, prestant atenció als de temporada, fer-los més atractius i ressaltar alternatives vegetarianes o veganes als supermercats tradicionals pot tenir un gran impacte. Això mateix es pot aplicar als restaurants, que poden introduir receptes vegetarianes o veganes tan atractives com els plats de carn. Als balanços finals de supermercats i restaurants, el pes de la proteïna animal ha de baixar en favor de més proteïna d'origen vegetal.

—**Ramaders i governs han de millorar la sostenibilitat.** Cal disminuir el nombre d'animals engabiats i limitar l'alimentació dels animals a partir de conreus, afavorint més les pastures.

—**Ampliar la varietat de peix consumit.** Actualment, consumim de mitjana 30 grams de peix per persona i dia. No és clar quant de temps podrem mantenir aquest consum, atès que la majoria de pesqueries estan sobreexplotades i a la vora del col·lapse. Les piscifactories tampoc són cap solució, perquè els peixos s'alimenten a partir de la pesca d'altres espècies que els humans podríem consumir directament. Potser els peixos són el primer àmbit en què aplicar de manera urgent el **cultiu de carn**. Mentrestant, per disminuir la sobreexplotació de determinades espècies, podem mirar d'ampliar el

ventall d'espècies amb altres de semblants o noves.

—**Mengeu tot allò que compreu.** És molt obvi, però una part significativa del menjar que comprem acaba a les escombraries. Planifiqueu bé la compra setmanal, eviteu de comprar grans quantitats de menjar –encara que estiguin d'oferta– i cuineu racions més petites per evitar-ne les restes. I si en queden, aprofiteu-les per altres plats (com ara canelons). Si s'eliminessin completament aquestes pèrdues, el menjar disponible augmentaria un 10% globalment.

—**Malbaratament de supermercats i restaurants.** Els restaurants han de ser més proactius a l'hora de proporcionar envasos per a emportar-se el menjar que sobra als àpats. També poden ajustar-ne millor les quantitats. Els supermercats haurien de disminuir les ofertes en funció de la quantitat, perquè això incentiva el malbaratament d'aliments. També haurien de facilitar la compra a granel. A banda d'evitar plàstics, ens permet de comprar la quantitat justa que necessitem.

L'hamburguesa impossible i altres alternatives

Fins ara hem repassat les dues alternatives principals. El moviment de carn neta vol que continuem consumint carn com fins ara, però que en canviem la producció, de manera que els animals no hagin de patir i minimitzem l'impacte ambiental. Mentre no arribi aquesta tecnologia, l'alternativa factible és

És millor consumir llet, formatge i ous que no pas carn. ACN

vilaweb.cat
15-16 juny 2019

SIGNATURES ACTUALITAT 7DIES DESCONNECTA 24H

Els supermercats haurien de disminuir les ofertes en funció de la quantitat. ACN

En molts països és normal esmorzar una truita, de manera que productes com aquest poden fer disminuir el consum de productes animals

disminuir el consum de carn i buscar productes vegetals completament diferents. Però hi ha una tercera opció. I si utilitzem productes vegetals que tenen el mateix aspecte que els productes animals, la mateixa textura i, fins i tot, el mateix gust? Actualment, trobem diversos productes vegans que intenten imitar la carn, però fallen en algun d'aquests aspectes. Recentment, han sorgit diverses companyies que han aconseguit això que semblava impossible. Una és la nord-americana **JUST**, amb la seva truita vegana que es fa a partir d'una varietat de mongeta. Als seus **vídeos** no en podem saber el gust, però visualment sembla impossible distingir-la d'una truita

feta amb un ou autèntic.

En molts països és normal esmorzar una truita, de manera que productes com aquest poden fer disminuir significativament el consum de productes animals, tot mantenint els valors nutricionals bàsics i, fins i tot, millorant-ne determinats aspectes, com ara el colesterol. **JUST** té altres productes vegans, que han passat els controls de seguretat alimentària corresponents, i fins i tot **vol comercialitzar** carn neta adreçada a aquells vegans que només s'oposen a la carn pel patiment dels animals. Tanmateix, hi ha altres iniciatives que no renuncien a evitar completament la carn i volen crear-la amb elements estrictament vegetals. La

primera que ho ha aconseguit ha estat la companyia **Impossible Foods**. Ha creat 'l'hamburguesa impossible', amb el mateix gust, textura, olor i aspecte que una hamburguesa de carn, però 100% vegetal. Fins i tot, la companyia Burger King ha confiat en aquesta nova companyia per a les seves hamburgueses, i els seus clients habituals **han estat incapaços de diferenciar** les hamburgueses 'impossibles' de les tradicionals. Una gran fita si considerem que són clients que fa anys que mengen setmanalment hamburgueses de carn.

Això s'ha aconseguit gràcies al fet que Impossible Foods **va descobrir** quin era el secret de la carn. La carn conté la proteïna muscular mioglobina, que té una cosa anomenada hemo, ric en ferro. Quan cuinem carn, la mioglobina allibera l'hemo, que fa de catalitzador d'un conjunt de reaccions químiques que creen els compo-

nents volàtils, els quals donen l'olor i el gust característics de la carn. Tanmateix, aquest element també està disponible a les plantes. Els científics d'Impossible Foods van veure que les arrels de soja contenen una proteïna amb hemo. Tanmateix, necessitaven grans quantitats d'aquesta planta, la qual cosa resultava inviable. Van trobar la solució en un llevat, i el van modificar per produir grans quantitats d'hemo. Els llevats poden créixer en dipòsits industrials, com fan els de la cervesa. Impossible Foods ha anat més enllà i ha cercat tots els elements que defineixen la carn –com ara la textura–, els ha aïllat i n'ha trobat les alternatives vegetals. Ha començat a arribar a acords amb empreses i, de fet, és en fase de fort creixement per aconseguir satisfer la gran demanda que hi ha dels seus productes. Són els primers que han fet realitat produir 'carn' de forma industrial sense animals ni l'impacte ambiental associat.

Aquests productes encara no han arribat al nostre país, però formen part d'una evolució tecnològica i d'un demanda popular nascudes arran de l'emergència climàtica i la necessitat d'augmentar la producció d'aliments en un planeta com més va més poblat. El desafiament ambiental és enorme i no aconseguirem els objectius dels Acords de París si no canviem, també, la manera de produir carn i consumir-la. No tenim alternativa, però per sort cada vegada serà més fàcil trobar productes com els de **JUST** i Impossible Foods als nostres supermercats. **UU**

RAMON BESA

‘El periodisme és una professió que no és qüestió d’edat, sinó de trempera’

Entrevista al periodista i cap d’esports del diari El País, que serà investit doctor ‘honoris causa’ a la Universitat de Vic

ALBERT SALAMÉ

ROGER GRAELLS FONT

Al periodisme es considera Ramon Besa (Perafita, 1958) com un dels grans referents del país. El 20 de juny serà investit doctor *honoris causa* a la Universitat de Vic, un dels últims reconeixements que li faltava rebre després d’una trajectòria dilatada. Besa és a punt de fer seixanta-un anys i ara es demana què farà els últims anys de la seva carrera, fins i tot si continuarà vivint a Barcelona o si tornarà a Perafita, al Lluçanès,

En aquesta entrevista parla de periodisme. De la manera com ha canviat l’ofici, de la manera com veu les noves generacions, dels problemes de les facultats de comunicació –perquè també fa de professor a la Blanquerna–, de la seva vida i també una mica de política i del Barça.

Besa ens rep a la redacció d’El País a Barcelona. A la cadira hi té la samarreta taronja amb què el Barça va guanyar la primera Copa d’Europa a Wembley el 1992. ‘No hi vaig poder anar’, lamenta. A la paret, entre més, hi guarda l’alineació de la remuntada històrica del Barça contra el PSG (6-1) el 8 de març de 2017, juntament amb la portada del diari ABC de l’endemà: ‘Independentistas y extrema izquierda urden un plan para derrocar al rey.’ ‘Em va colpir tant, que vaig guardar-la’, diu rient.

—Sentiu que aquesta investidura com a doctor *honoris causa* és la culminació d’una trajectòria?

—És una satisfacció perquè era totalment inesperat. La gent li dona una transcendència que a mi em costava de valorar. M’ha fet content veure tanta gent contenta perquè m’ho hagin concedit. M’ha fet repensar una mica com estic, on estic... Fa temps que crec que em repeteixo; estic una mica fart de mi mateix. No sé fins a quin punt les coses que dic tenen transcendència o no. Necessito un ritme per a poder pensar, reflexionar i no anar repetint un discurs que he anat aprenent, somatitzant... Aquest premi és un reconeixement a una

Fa temps que crec que em repeteixo, estic una mica fart de mi mateix

Allò que a mi m'ha servit per a guanyar-me la vida, als alumnes que tinc ja no els serveix

tasca, però també és un 's'ha acabat'. Ara o et reinventes o et jubiles. La facultat em permet de reinventar-me perquè crec que l'única manera de fer-ho és connectar amb els joves i veure de què va aquest ofici nou. I si veus que no hi arribes o que als joves no els interesses, potser em jubilaré. Veurem què passa, estic en una fase d'indefinició.

—Molta gent de l'ofici us considera un mestre, un referent. Us sentiu còmode amb aquest paper?

—Saps què passa? Només cal veure què passa amb el procés i com s'utilitza el llenguatge. Les fem a granel, les paraules. Un 'cop d'estat'! Escolta, un 'cop d'estat', tots enteníem què és. 'Mestre'? Depèn. Hauríem de tornar al diccionari i saber la definició de cada paraula. Si m'ho diuen per si la meua manera de fer ha tingut influència en els altres companys, no ho sé, no sóc jo qui ho ha de dir. Quan m'ho diuen penso 'si em fas festes i no me'n sols fer, o em vols fotre o m'has de menester', que és allò que es diu a vegades per fer bon efecte. Ni m'impresiona ni em deixa d'impressionar. Aprenc a discernir. No em considero mestre de res. Depèn de la mirada dels altres. Sí que em sento en pau amb mi mateix per allò que podia donar o fer, i crec que ho he fet honestament i com millor he pogut. Ara és moment de pensar i recapitular.

—Com ens veieu, al jovent?

—Molt més ben preparats i formats, però també més perduts. Segurament la vostra serà la generació en què per primera vegada l'herència que rebreu serà pitjor que la dels pares. Abans ens feien estudiar perquè trobaríem una sortida. Ara no sabeu què us trobareu. Aquesta indefensió a vegades em fa pensar que és un problema. Teniu més condicions i aptituds que nosaltres, però en canvi menys possibilitats per a desenvolupar-les. Tot és més precari. Crec que el periodisme de tota la vida és en un moment complicat i els joves sou en un moment molt complex. Però, com tot, és reversible.

—En quin sentit?

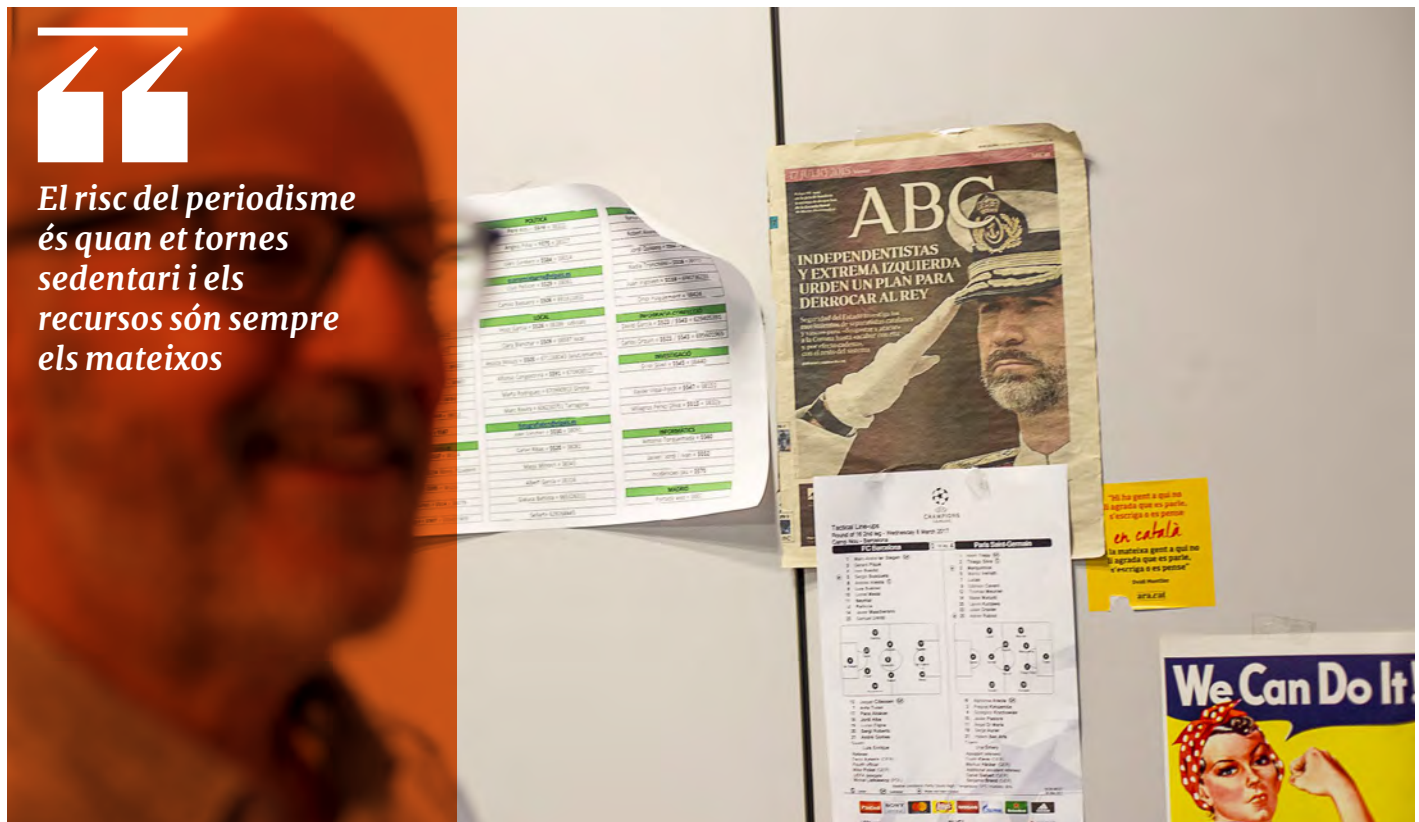
—S'ha de recuperar què és el periodisme. És voltar, parlar, badar, conèixer gent, conèixer món... en canvi de què? De res. Crec que ara s'ha confós molt amb això d'una tasca vocacional, pedagògica, collonuda, de cert famós, conegut, transcendent... Els periodistes no necessàriament eren això; més aviat tenien una vida divertida, bohèmia, enriquidora... era un intangible. És una mica què em fa por pensant en els joves. Com el concebo jo, el periodisme és també viure en una certa precarietat. Jo vaig començar a treballar al 9 Nou per vint-i-cinc pessetes la notícia. I era feliç. Potser més que quan cobrava molts diners. Però és evident que ara les condicions per a entrar al mercat laboral són més complicades. Però sabeu idiomes. Jo no en sé. Per tant, tens la possibilitat de guanyar-te la vida als Països Baixos o als Estats Units. La possibilitat de llegir la premsa estrangera ara la teniu a l'abast. Crec que cal perdre la por i recuperar el protagonisme del periodista com a paio xafarder que volta pel món per a explicar històries i viure la vida. Per tant, penso que us en sortireu. Però també és veritat que, com que ha canviat el model de producció i de negoci, fins que no es pagui per a informar, no hi haurà solució.

—Tinc la sensació que, en general, al jovent ens falten referents o bé som més incultes o més ignorants. Com ho veieu?

—Concebo que per a ser periodista s'ha de llegir molt i escriure molt. A la gent li costa llegir avui en dia.

—No hi ha temps, es diu.

—Pel motiu que sigui. Si ara vas a la universitat i et diuen que t'has de saber aquests deu païos, la gent es pensa que ja han caducat i que no serveix per a res saber qui eren Vázquez Montalbán, Huertas Claveria, Martí Font, Martí Gómez, Enric González... o gent que encara és en plena activitat. Les capçaleres han deixat de tenir el protagonisme d'abans. Molts de nosaltres ens vam alfabetitzar amb els diaris. És bo tenir referents periodístics i s'ha de conèixer una mica

ALBERT SALAMÉ

la seva obra. Crec que hi ha una certa cultura de l'audiovisual i del clic que fa que tot vagi molt de pressa. En canvi, el plaer de la lectura i de conèixer l'obra publicada és un dèficit que o nosaltres no us hem sabut transmetre o a vosaltres no us interessa perquè creieu que és prescindible. Al marge de llegir, cal escriure. Adverteixo molt la vocació de ser guionista, de saber fer un piulet o un vídeo, i en canvi no del plaer d'escriure mig foli o d'escriure per escriure. La idea surt a partir d'escriure molt. Llegir i escriure crec que s'ha vinculat molt al paper, i com que el paper ha caducat, a la vostra generació us costa d'assumir-ho. El digital pot substituir el paper. Si els diaris han de desaparèixer, que desapareguin, però no la informació.

—Sona fort dit per una persona que ha treballat tota la vida en diaris.

—Als diaris hi ha una jerarquia i organització i, en canvi les webs a vegades són com una gran calaixera. Potser s'hauria de fer un esforç perquè el jovent entengués que el fet de donar la tralla amb determinada obra i determinats periodistes

que han estat pioners pot servir. Un dels meus grans ídols és Joaquín Vidal. A mi no m'agraden els toros, sóc de pagès i no podia ni veure com a casa meva mataben el porc. Però les seves cròniques de toros eren extraordinàries, encara que no sigui un dels històrics de la premsa espanyola. A mi em van servir per a aprendre a escriure. Un altre es pot afeccionar a cròniques de boxa, d'espectacles, de cronistes parlamentaris... són gent que no són grans pioners, sinó veus del dia a dia d'aquesta orfebreria. Això és molt vinculat al paper i no s'ha substituït; s'ha donat per caducat i obsolet i no s'hi ha trobat una alternativa. Les noves generacions haurien de ser-ne conscients.

—Em fa l'efecte que les facultats no ho estimulen prou, no sé si ho veieu com a professor. A la UAB ens feien estudiar, per exemple, teories de la comunicació i sonava antic. Però gairebé mai no em van parlar dels referents actuals, del periodisme dels anys trenta... és una herència que acaba molt relegada.

—Crec que les facultats estan com els diaris. Som en una època en què s'ha de

repensar l'ofici. S'ha de veure què es pot explicar als estudiants, perquè el model que funcionava ha caducat. Allò que a mi m'ha servit per a guanyar-me la vida, als alumnes que tinc ja no els serveix perquè no aniran a treballar en un diari ni hi haurà el model de producció i negoci que ha tingut jo. Per tant, he de canviar el discurs, però no el tinc articulat per a convèncer els alumnes de quina és la solució. Està per fer. Les facultats són presoners de plans administratius, fitxes de qualificacions... tota una burocràcia que fa que els professors hi tinguin una certa aversió, també. Es gasta més temps en feines administratives que no pas en feines pedagògiques. Es necessiten uns quants anys de rodatge i reflexió sobre què s'ha d'ensenyar, com i per a què. Una de les coses que s'ha perdut és la paraula 'aprenentatge'. Es parla de becaris i estudiants en pràctiques. Doncs no. Els joves són aprenents. S'ha de revisar la relació entre els mitjans i les facultats.

—Falta passió per l'ofici?

—Hi ha de tot. No crec que sigui homogeni. Em costa de ser despectiu. Això

que es diu de 'el jovent d'avui dia...'. Escolta, a nosaltres també ens criticàvem els nostres pares. Sí que és veritat que aquesta feina, com jo la concebo, sense passió i vocació és difícil que tingui sentit. No és una feina mecànica. La passió vol dir que un dia és collonut i un altre és una merda. La gran gràcia del periodisme és que un dia et fotries un homenatge perquè t'ha anat molt bé i després estàs tres dies sense rascar bola i fet una merda. És la vida. La gràcia d'aquest ofici. Té un caràcter sorprenent i difícil.

—Què voleu dir amb 'difícil'?

—Una de les coses que ens ha complicat la feina és que l'accés a les fonts d'informació, arran del desenvolupament de la comunicació corporativa, és més blindat. Com que l'accés a les fonts és més blindat, és més complicat. On hem anat a parar? Doncs que ara com ara tothom fa la mateixa informació perquè la fa assegut a una cadira. La passió consisteix a aixecar el cul de Twitter, Facebook i les noves tecnologies i voltar, veure món. Si tots bevem de les mateixes fonts, que són Google, comunicats de premsa, la ràdio i la televisió i fem un diari sense sortir de la redacció, la diferència es fonamenta en qui escriu més bé o més malament. No en què diu. Com marcaràs la diferència? Cercant les fonts d'informació, sortint al carrer. Tindràs la teva mirada. Si tu vas al camp de futbol per fer una crònica, per exemple, tindràs la teva mirada. Si l'escrius a la redacció, la teva mirada serà la de tots els qui l'han mirat per la televisió. Però és possible que vegis el partit que vol el realitzador, no els teus ulls. I això passa amb tot. S'ha d'incentivar la passió i l'emoció en el jovent. Si vols una entrevista amb Messi, et costarà molt. Vol dir anar cada dia al Camp Nou, intentar acostar-t'hi, conèixer el porter perquè et deixi passar un dia, després la persona de seguretat, el cap de premsa, el capità... tot això vol feina i inversió de temps. I això ho hem perdut perquè ens hem acomodat. Com que no hi ha accés a les fonts ni massa feina, tothom la fa assegut en una cadira.

ALBERT SALAMÉ

I el periodisme assegut en una cadira és mala peça al teler.

—Periodísticament, hi ha res que us hagués agradat fer o no hàgiu pogut fer?

—Sí, moltes coses. Jo m'he quedat molt en l'esport, tot i que abans era corresponsal de Mundo Diario i Europa Press i feia informació de tota mena. I ara faig una crònica ciutadana al mes i em costa molt. I m'agradaria poder fer informació política i saber-ne, informació econòmica... Però no m'atreveixo perquè jo crec això que ara et dic, s'ha d'estar preparat, tenir aptituds, tenir més temps... He acabat com a periodista esportiu, però encara tinc aquesta emoció de fer coses que et treuen d'això que ara en diuen la zona de confort, que és una manera de tocar-te els collons amb coses que ja tens molt per mà. M'agrada molt afrontar coses incertes perquè t'obliguen a despertar l'enginy. Si jo he de fer una crònica ciutadana sobre un acte que no té res a veure amb els esports m'obliga a documentar-me, cercar més recursos

dels que tens habitualment, sortir de la rutina. Recuperes la ingenuïtat, has de trobar nou vocabulari, has de parlar amb noves fonts i tornes a fer allò que és el periodisme. El risc del periodisme és quan et tornes sedentari i els recursos són sempre els mateixos.

—Us agradaria tornar a El 9 Nou?

—Bé, és una possibilitat, perquè una de les coses que haig de decidir és si em retiro i me'n vaig cap a Perafita, resto a Barcelona o parteixo la setmana entre Perafita i Barcelona. Si hi torno, no voldria que fos periodisme d'opinió, que és la metarealitat; opinar sobre la realitat. Quan et fan fer una columna vol dir que ja t'han fotut al riu. La columna, o la fan els fora de sèrie perquè tenen la capacitat de transcendir per les seves columnes o te la donen a seixanta anys perquè no volen que emprenyis gaire. El periodisme és una professió que no és qüestió d'edat, sinó que és una qüestió de trempera. Pla sempre deia que l'envel·liment és un procés de refredament. I tu

constantment veus que et refredes. Jo em refredo sexualment, alimenticiament; et vas pansint... No tens la vitalitat de quan tenies cinquanta anys, però tens la clarividència i unes altres perspectives. Tampoc no sé si tornaria a ser capaç de fer cròniques del Manlleu o del Voltregà o del Vic, o anar a plens municipals. Però és evident que ara passen moltes coses que periodísticament són molt interessants. Es conforma o es reformula un nou país, una nova societat. Passen moltes coses i, si t'agrada el país i el periodisme, tens una certa necessitat per a saber què passa i com ho pots explicar.

—**Sempre heu mantingut un vincle molt estret amb Perafita, el vostre poble. Hi ha gent que se'n desvincula, quan va a viure a Barcelona, però no és el vostre cas.**

—És que me'n sento part. Hi estic censat. Jo vaig a votar a Perafita, el dia 1 [d'octubre de 2017] i a les municipals, en què hi havia dues llistes, i també hi vaig anar a votar. No solament per una qüestió de cens, ara que es parla tant que els

pobles s'abandonen, perquè a Perafita, com en més pobles, hi havia un moment en el qual, en funció del cens, li anava l'escola i els serveis mèdics. Aleshores, aquest sentit de militància l'he tingut. També de la comarca, perquè em sento molt del Lluçanès. Aquest vincle al territori l'he mantingut sempre perquè una part meva és pagesa. El meu pare volia que continués fent de pagès i la meva mare volia que sortís i estudiés, més que no pas ser pagès. Però aquest vincle, aquest cordó umbilical, el mantinc. Tota la vida presumia que havia estat al seminari de Vic. Vaig passar-hi els dos anys més bons de la meua vida. Sóc un més, no sóc un paio que va marxar i que ara torna per dir si és més o és menys. A mi això m'agrada perquè em reconcilia amb una infància en la qual vaig ser molt feliç. Per ara, per mi, Perafita és la clínica. Quan estic fet una merda i estic molt cansat, a vegades hi faig una escapada d'hores.

—**Heu seguit el judici aquests mesos?**

—Una mica. Se m'ha fet carregós. La

imatge final que tens és de quan es parla de cop d'estat, i per això és molt colpidor. A vegades tinc la sensació que s'ha d'intentar justificar el perquè d'una cosa que moltes vegades és difícil d'assimilar i entendre. La unitat territorial, indivisible d'Espanya —*una grande y libre*—, quan veus que determinats organismes la instrumentalitzen d'aquesta manera, em crea certa aversió. La manera furiunda amb la qual es jutja, amb la qual es criminalitza i s'utilitza el procés em costa d'entendre. En tinc una opinió com a ciutadà, però crec que és irrellevant com a periodista.

—**Parlem del Barça. Als seguidors ens ha deixat una cara a quadres com la nova samarreta. Sou partidari que continuï Valverde?**

—No sé què vol fer el Barça. Si es tracta de gestionar, Valverde és un bon entrenador. Ara, si tu em dius com ha de jugar el Barça i què vol fer, no sé si hauria contractat Valverde. Passa que aquí sí que tenim un conflicte emocional moltes vegades els periodistes,

El periodisme assegut en una cadira és mala peça al teler

perquè el fet que a tu algú et caigui bé o hi tinguis una certa familiaritat fa que et converteixis en defensor seu. Jo a Valverde el conec. Hi tinc una certa relació. Quan en jutjo la feina, la seva manera de fer, sóc més còmplice que amb Tata Martino, perquè no el conec. Aquests són els casos de consciència que tenim. El gran problema del periodisme és la frontera entre la proximitat i el distanciament. Entendre els fets i acostar-t'hi sense formar-ne part. Això passa amb el judici; has d'aconseguir ser un gran cronista essent objectiu més enllà de si ets independentista o constitucionalista i no enganyar el lector. Valverde, per la feina que fa, la fa ben feta. Però la idea que tinc de club i d'equip segurament necessita una altra mena d'entrenador.

—Fa uns quants dies, el precandidat a la presidència del Barça Jordi Farré deia a Twitter que la diferència entre Bartomeu i Gaspart és Messi. Hi esteu d'acord?

—Home... no tant. Gaspart era un *boix noi*, ho va reconèixer; que en aquest cas no vol dir que sigui dolent, sinó apassionat. Era capaç de mentir i de fer moltes coses pel Barça. Crec que és una etapa superada. Bartomeu, el problema que té, és que vol fer bon paper amb tothom. I aleshores fa mal paper amb tothom. El futbol no el sent com un futbolista, és una cosa que ha heretat de Rosell. També s'ha dit que la directiva actual és neonuñista. Bé, Nuñez era un paio que, quan prenia una decisió, la defensava fins a les últimes conseqüències. Moltes vegades Bartomeu fa de Rajoy, s'espera que s'escampi la boira. El paraigua de Messi serveix per a moltes coses. Amb Messi s'ha de guanyar tot, i allò que no es guanyi amb Messi és culpa de la directiva o de Valverde. Hi ha hagut una reacció molt virulenta i passional perquè el Barça ha perdut a la Lliga de Campions.

—Però perquè va repetir-se el desastre de l'any passat. O pitjor.

—Segurament els jugadors, l'entrenador i el club han oblidat que amb Messi

no n'hi ha prou. El Barça necessita un equip de competidors, no d'amics. Al voltant de Messi s'ha creat el club dels amics de Messi. Luis Suárez, Alba, Busquets... la fotografia de Berlín encara dura. Messi, crec que s'ha adonat que necessita competidors, i això necessita una reforma. Messi sol no se'n sortirà i acabarà com amb l'Argentina. És el millor jugador de tota la història, un fora de sèrie, un jugador excepcional, però és un líder consentit. No és un líder natural. Moltes de les coses que ha fet les hi han consentides. La seva etapa més esplendorosa és quan Guardiola actua per ell i prescindeix de Ronaldinho, Deco, Eto'o, Ibrahimović ... perquè té una visió de conjunt. Hi ha Pedro, Villa... una harmonia. Ara s'ha simplificat. Substituir la cultura individual i atrofiar la col·lectiva és la pitjor cosa que pot passar al Barça. És tornar als vells temps. El Barça funciona quan es parla de l'estil i de la Masia. Laporta tenia com a gran referent Cruyff i el Dream Team i del joc col·lectiu. Rosell té una idea més de futbolistes. Ell pensa que els entrenadors no han de tenir tanta importància, pensa en gestors perquè la clau són els futbolistes, no el joc. És una idea legítima, però molt diferent. Ens oblidem del joc. És un error de la directiva pensar que fent content a Messi n'hi ha prou.

—Amb vista a la temporada vinent, sou optimista o pessimista?

—Guanyar la Lliga de Campions és complicat i es convertirà en una cosa més obsessiva. El gran problema és simplificar la trajectòria del Barça en aquesta competició. No es pot recuperar en tres temporades allò que el Madrid ha fet en mig segle. Amb Messi s'han retallat distàncies a la Lliga, però no s'ha aconseguit a la de Campions perquè intervé un factor més difícil de controlar: l'efecte sorpresa, el caràcter competitiu... En canvi, en el dia a dia el Barça és un equip fiable perquè Messi és regular. Si hem d'encarar la temporada dient que no guanyar la Lliga de Campions és un fracàs, a la merda. ■

M'agrada molt afrontar coses incertes perquè t'obliguen a despertar l'enginy

Si hem d'encarar la temporada dient que no guanyar la Lliga de Campions és un fracàs, a la merda

Una immensa marea humana de centenars de milers de persones ha sortit als carrers d'Hong Kong per protestar contra un projecte de llei d'extradició que facilitaria el trasllat de sospitosos a la Xina per ser jutjats. EFE

Hong Kong: un mur humà omple els carrers contra les amenaces xineses

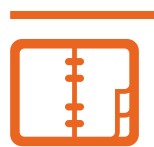
Món L'oposició a la Llei d'Extradició causa la manifestació més gran en dècades i revifa el moviment democràtic després de cinc anys de repressió

REDACCIÓ

Una immensa marea humana de centenars de milers de persones ha sortit als carrers d'Hong Kong per protestar contra un projecte de llei d'extradició que facilitaria el trasllat de sospitosos a la Xina per ser jutjats. La manifestació ha estat la més important d'aquests darrers quinze anys i ha recuperat el to del moviment democràtic i independentista després d'un

lustre molt dur i de repressió arran dels fets del 2014, quan una gran manifestació va col·lapsar el centre de la ciutat durant dies i va desafiar les autoritats pro-xineses. Els assistents han fet crides contra la llei d'extradició, han exigint la dimissió de la presidenta d'Hong Kong, la pro-xinesa Carrie Lam, i han reivindicat els dirigents demòcrates recentment condemnats pels tribunals a la presó.

L'oposició al projecte de llei reuneix un front ampli de

La nova llei vol simplificar els procediments d'enviament de sospitosos a tercers països o territoris

la societat d'Hong Kong, que va d'empresaris a advocats i estudiants, de partidaris de la democratització a comunitats religioses.

La nova llei vol simplificar els procediments d'enviament de sospitosos a tercers països o territoris, com ara la Xina continental, Macau i Taiwan, a més dels vint països amb què Hong Kong ja té acords comercials i d'extradició. Però a la població la intranquil·litza que facilitarà les extradicions a la República Popular de la Xina,

Algunes imatges de les protestes. EFE

La 'Revolta dels Paraigües', impulsada pels estudiants, va reunir centenars de milers de manifestants i va durar més de tres mesos

d'extradició prova d'erosionar aquesta autonomia.

Perquè, malgrat que és garantida pels acords internacionals fins al 2047, de fet Pequín va endurint el seu poder a l'antiga colònia britànica. Sobretot d'ençà que Hong Kong ha expressat reiteradament la seva oposició a la interferència xinesa. Va passar el 2003 amb les gran mobilitzacions contra una reforma legal desitjada per la Xina, el 2012 contra la voluntat de Pequín d'imposar-hi una espècie d'educació patriòtica o el 2014 durant la 'Revolta dels Paraigües'.

Impulsada pels estudiants, va reunir centenars de milers de manifestants i va durar més de tres mesos. Va ser l'origen dels moviments d'autodeterminació que reclamen la independència, que fins i tot van guanyar escons al parlament local als comicis del setembre del 2016. Però el 2017 sis dels diputats de les files d'aquesta nova oposició van ser desposseïts del seu mandat acusats de no haver jurat fidelitat a la Xina. El setembre del 2018 les autoritats de Hong Kong van prohibir el partit independentista HKNP dient que 'tenia un clar objectiu de fer de Hong Kong una

cosa que molts consideren un perill gravíssim atesa la manera com hi funciona la justícia.

De fa ja uns quants mesos, l'oposició i la societat civil han anat fent créixer la protesta contra aquesta llei. A final d'abril una manifestació va aplegar prop de 22.000 persones als carrers; el sis de juny una altra va reunir entre 2.500 i 3.000 advocats i a principi de maig el debat

va causar fins i tot enfrontaments al parlament. Pels opositors, aquest projecte de llei amenaça l'estat de dret a Hong Kong i la independència del sistema judicial. 'Serà impossible de garantir la seguretat de qualsevol que visqui a Hong Kong, hi treballi o fins i tot que hi passi', va dir l'advocat Martin Lee a la manifestació de dijous passat. Molts temen que realment permetrà d'extradir militants

pro-democràcia a la Xina continental.

Sota el principi de 'un país, dos sistemes', que va conduir a la retrocessió d'Hong Kong a la Xina el 1997, actualment la ciutat gaudeix de cert grau d'autonomia en algunes llibertats fonamentals i posseeix un sistema jurídic diferent del de la Xina. Segons els activistes independentistes i pro-drets humans, la llei

Entre el 2015 i el 2016 cinc empleats de l'editorial Mighty Current van desaparèixer de la ciutat i van reaparèixer a la Xina, arrestats pels serveis xinesos

república independent' i que aquest programa era contrari a la llei bàsica. Aquesta prohibició d'un partit, la mida del qual és modesta, d'una altra banda, és la primera d'ençà de la retrocessió.

Més recentment, el 16 de maig el dirigent de la Revolta dels Paraigües, Joshua Wong, va tornar a ser empresonat. De fet, a l'abril dos dirigents del mateix moviment ja van ser condemnats a setze mesos de presó després d'haver estat acusats de 'conspiració per a causar molèsties públiques'. Pels partidaris de la democràcia a Hong Kong, aquesta decisió judicial és un altre exemple de la politització de la justícia, amb la qual creuen que volen desencoratjar fins i tot les manifes-

tacions polítiques pacifistes i no violentes.

Aquests són els casos que ara preocupen els opositors de la llei: què passaria si aquests activistes fossin extradits a la Xina? I el cas de la sèrie de desaparicions dels llibreters d'Hong Kong inquieta especialment com a precedent. Entre el 2015 i el 2016 cinc empleats de l'editorial Mighty Current van desaparèixer de la ciutat i van reaparèixer a la Xina, arrestats pels serveis xinesos, presumiblement perquè col·laboraven amb un editor conegut per les seves publicacions crítiques envers el govern xinès, especialitzat en el segon pla les escenes del poder, la privadesa dels dirigents i els escàndols de corrupció. ■

Algunes imatges de les protestes. EFE / EP

Cultura popular Corpus

Música Festivalot a Girona

Festivals Barcelona Design Week

VilaWeb { Paper >15-16/6/2019

**D.E.S.
C.O.N.N.E.C.T.A.**

ARTS ESCÈNIQUES
GASTRONOMIA / LLIBRES / MÚSICA
CULTURA POPULAR
CINEMA / ARTS VISUALS / MUSEUS
FIRES I MERCATS

Hi participaran les dues muixerangues
d'Algemesí, la Jove Muixeranga de València
i els castellers de Sabadell

ALGEMESÍ ES REIVINDICA COM A CAPITAL DE LA MUIXERANGA EN LA VINTENA TROBADA

Una de les formes de celebració més tradicionals són les catifes de flors. VISIT SITGES

CORPUS 2019: CATIFES DE FLORS, PROCESSIONS, L'OU COM BALLA I LA PATUM

Festes La festa de Corpus pren formes molt diferents de cap a cap del país

REDACCIÓ

Diu en que, durant molts anys, el Corpus va ser l'autèntica festa major de moltes ciutats. Creada al segle XIV per l'Església Catòlica per celebrar el cos de Crist, sempre ha tingut un rerefons laic molt fort. Es va expandir arran de la puixança de les ciutats i la societat civil d'aquell moment la va saber aprofitar molt bé per expressar-se. N'és el millor exemple la processó festiva, que hom creu que va ser l'embrió de moltes peces d'imatgeria com ara els gegants i el bestiari; també hi apareixen vinculats per primera vegada un seguit de músiques i balls. Així i tot,

ara Corpus pren formes molt diferents de cap a cap del país.

Catifes i enramades

Una de les formes de celebració més tradicionals són les catifes de flors, que es podran veure entre aquest cap de setmana i el vinent a molts indrets del país. Són especialment populars, per l'exquisidesa, les que es fan a Sitges (del 23 al 30 de juny) i a la Garriga (aquest cap de setmana). En tots dos indrets, els clavells són l'element cabdal i el nombre de catifes no cessa de créixer: enguany, a la Garriga, n'hi haurà una trentena. A més, s'hi organitzen tota mena d'actes els dies previs i posteriors: concursos de pastissos de temàtica floral, concerts, pirotècnia i castells.

Una variant més expansiva de les catifes són les enramades, que podem veure en algunes viles, com ara Arbúcies i Sallent. En aquesta festa, les decoracions, fetes sempre amb elements naturals, prenen les façanes de les cases i travessen el carrer de banda a banda. Tant en l'un municipi com en l'altre es faran del 20 al 24 de juny. A Arbúcies, la festa dura tants dies com espais enramats hi ha –enguany, sis– perquè cada dia es fa una passada en un espai diferent. Això vol dir que la festa amb música, balls i cercaviles va rodant d'enramada en enramada. A més, diumenge s'hi farà el concurs de catifes florals naturals.

A Sallent, cada carrer fa una enramada impulsada pels veïns, que trien un tema

de fons. Originalment, eren de caràcter religiós o cercaven geometries florals, però amb el pas dels anys la temàtica s'ha ampliat molt i pot tocar temes d'actualitat, reivindicacions veïnals... Mentre dura la festa, hom pot passejar pels carrers guarnits i trobar-hi música, ball, cercaviles, sardanes, ballades de gegants i nans i tot un seguit d'actes lúdics.

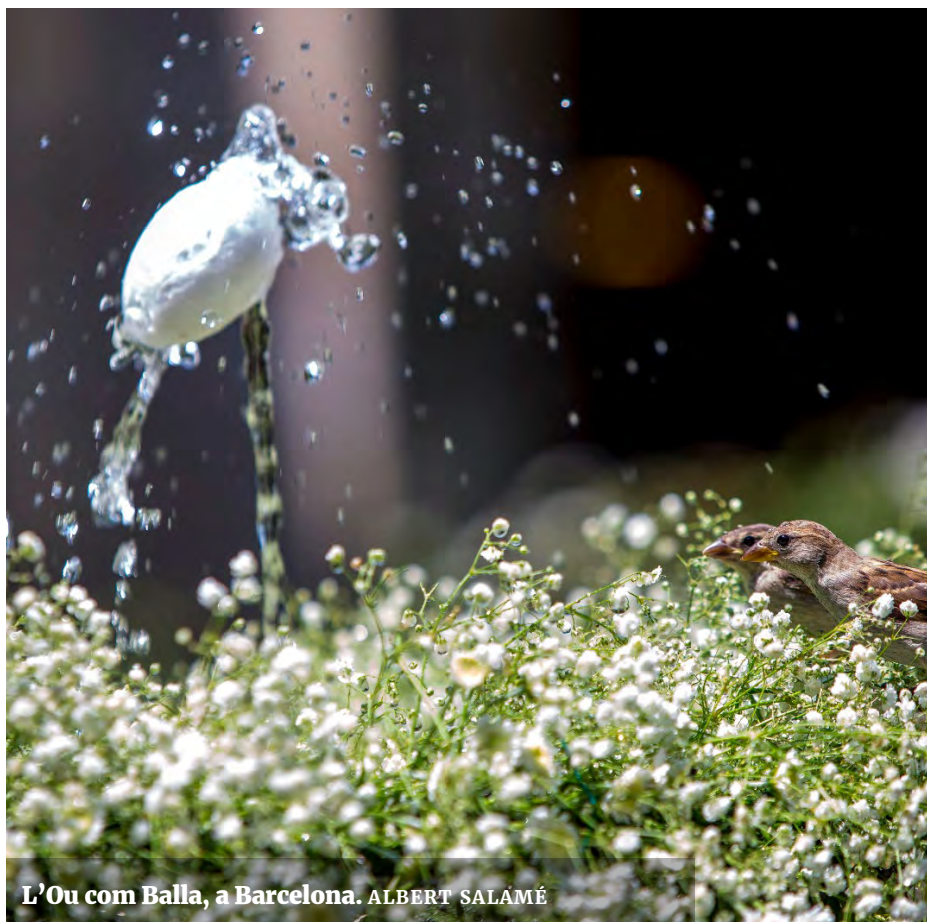
Processons molt diverses

Però si hi ha una manifestació que explica com cap altra el significat de la festa de Corpus Christi és la processó. Com que la festa es va crear al segle XIV, coincidint amb el moment de creixement de les principals ciutats del país, són especialment destacades les processons de Barcelona i sobretot la de València. La diferència d'aquesta darrera amb les altres és que la imatgeria festiva i els elements religiosos hi surten intercalats. Això ajuda a fer-se una idea molt aproximada de com era una processó de Corpus al segle XVI.

La processó de Corpus de València, que començarà el 20 de juny, és una de les més riques del país, per la gran varietat d'elements de cultura popular que en formen part. La festa grossa serà el diumenge 23 a la tarda, quan sortiran al carrer una trentena d'elements, entre els quals es destaquen les roques, onze estructures de fusta arrossegades per cavalls que expliquen relats bíblics i la vida de sants. També hi participen un seguit de personatges a peu disfressats i guarnits amb màscares que representen escenes bíbliques, com ara Adam i Eva, la Sagrada Família i el rei Herodes. I tanquen la processó els balls, com el de la Moma, que representa els set pecats capitals, o el de la Magrana, on es representa l'eucaristia.

Al País Valencià també hi ha una altra processó molt emotiva. És la que es fa el 22 i 23 de juny a Ontinyent. El dia important serà diumenge, quan s'escenificaran les cinc danses tradicionals més importants de la vila: el Ball de Cabets, el dels Gegants, el dels Arquets, el dels Cavallets i el de la Veta.

De processons, n'hi ha arreu del país.

L'Ou com Balla, a Barcelona. ALBERT SALAMÉ

Diumenge es farà la de Corpus a Lleida. Hi participen l'àguila, els capgrossos, els gegants i els cavallets. Tots encapçalaran la comitiva religiosa que sortirà de la catedral fins a la plaça de la Paeria. En el recorregut, les figures festives s'aturaran en diversos punts per oferir les típiques danses, ballades enmig de les catifes de flors que han fet els veïns.

Del 20 al 23 de juny els veïns de Solsona sortiran al carrer per celebrar Corpus. El tret característic, en aquest cas, és l'aparició dels trabucaires, que inunden de pólvora i foc el nucli antic de la ciutat. La pirotècnia es tornarà a fer visible a la Roda de Foc, quan la Mulassa, el Bou i el Drac ballen amb la sola il·luminació dels petards.

La Patum, la variant més especial

La variant més especial de la festa de Corpus és la Patum de Berga, que començarà dimecres, 19 de juny. És catalogada Patrimoni Immaterial de la Humanitat d'ençà de l'any 2005, per la riquesa

i l'originalitat. La Patum ha esdevingut una demostració única de teatre popular que constitueix una notable excepció dins el costumari de la festa de Corpus. A Berga tindran quatre dies de salts de plens, tirabols, Patums completes i Patums de lluïment, amb sortides de tota mena de peces d'imatgeria festiva centenàries, com ara les Guites, els Nans Vells i Nous i els Cavallets.

L'Ou com Balla a Barcelona

Un altre element molt curiós de la diada és l'Ou com Balla, documentat per primera vegada a Barcelona al segle XV. Té un origen i un significat incerts, però actualment és una de les tradicions més atractives de la diada. Del 19 al 23 de juny, se'n podran veure disset en patis guarnits per tot Barcelona. Són molt coneguts els dels palaus gòtics, com ara el Museu Frederic Marès, la catedral de Barcelona i el claustre de la Seu, però aquests últims anys la xifra no ha cessat de créixer per tota la ciutat.

Una de les muixerangues d'Algemés. A.A.

ALGEMESÍ ES REIVINDICA COM A CAPITAL DE LA MUIXERANGA EN LA VINTENA TROBADA

Tradicions Hi participaran les dues muixerangues d'Algemés, la Jove Muixeranga de València i els castellers de Sabadell

REDACCIÓ

La XX Trobada de Muixerangues d'Algemés es farà aquest dissabte. Començarà a les 18.30 a la plaça Major, però abans de les actuacions es descobrirà una placa que situa aquest punt de la vila com el quilòmetre o muixeranguer. Serà una manera de recordar la plaça com el lloc on va començar el procés de recuperació d'aquesta tradició valenciana, que aquests últims anys s'ha revifat amb més força que mai. La placa pretén ser el certificat d'Algemés com a capital de la muixeranga.

Dissabte hi actuaran els dos grups locals, la Muixeranga d'Algemés i la Nova Muixeranga. També hi ha estat convidada la Jove Muixeranga de València. I, com ja és tradició, una colla castellera del Principat baixarà a aquesta vila de la Ribera Alta per afegir-se a la trobada. Enguany seran els Castellers de Sabadell. Una vegada més, les muixerangues i els castells s'agermanaran a Algemés.

Totes quatre formacions faran xalar el públic amb les seves torres humanes. I, com és costum, la música anirà a càrrec de l'Escola Municipal del Tabal i Dolçaina, que s'ha convertit en una part indispensable d'aquest aplec anual.

La flama del Canigó. ACN

L'APLEC DEL CANIGÓ, LA TROBADA NECESSÀRIA PER A LA REGENERACIÓ DE LA FLAMA

Tradicions Encendre la Flama del Canigó és un pas necessari per a celebrar la revetlla de Sant Joan

REDACCIÓ

El 23 de juny la Flama del Canigó recorrerà centenars de quilòmetres per encendre milers de fogueres de cap a cap del país. És l'element fonamental per a celebrar la nit de Sant Joan. Però abans d'escampar-se la flama, hi ha tota una litúrgia prou desconeguda. D'on neix? Qui se'n fa càrrec, tot l'any?

Aquest cap de setmana es farà l'Aplec del Canigó, el primer pas necessari per

a la regeneració de la flama que després ha d'encendre les fogueres de Sant Joan. El cap de setmana abans del 23 de juny, centenars de persones procedents de tots els Països Catalans es reuneixen al Refugi de Cortalets, al peu del Canigó. Hi arriben el dissabte a la nit i hi acampen en tendes.

Diumenge al matí, complint el ritual, pugen al cim del Canigó a deixar-hi la llenya per a tornar a encendre la flama. La tradició marca que cada feix de llenya que es deixa el cim ha de dur lligada una cinta que n'indiqui la procedència. Hi ha qui hi escriu el nom del municipi, hi ha

qui hi deixa el nom o poemes dedicats a la festa. Cada any hi ha branques lligades amb un dibuix d'un nen que ja pensa en la nit de Sant Joan.

Els feixos de llenya es deixen apilonats sobre la creu que hi ha al cim de la muntanya fins al 22 de juny. Aquell dia la flama que ha estat guardada durant l'any al Castellet de Perpinyà torna a pujar dalt el cim per encendre el foc. A partir de mitjanit, tothom qui vulgui pot recollir la Flama per començar el descens cap a centenars de viles i ciutats on se celebrarà la revetlla de Sant Joan.

S'hi destaquen els concerts amb grups que agraden als pares, però en un format pensat per anar-hi acompanyats dels fills. FESTIVALOT

EL FESTIVALOT OMPLE GIRONA DE CONCERTS I ESPECTACLES FAMILIARS

Festivals Enguany hi tocaran Macedònia, Joan Dausà, Doctor Prats i Obeses, entre molts més grups

REDACCIÓ

Fa cinc anys, els membres dels Amics de les Arts acabaven de ser pares i van pensar que a Girona faltava un festival per anar-hi a escoltar música en directe amb la família. Així va néixer el Festivalot, que torna aquest cap de setmana.

Tot dissabte i tot diumenge presentaran una oferta variada de concerts pensada per a grans i xics. S'hi faran més de trenta concerts i activitats gratuïtes al

Parc de la Devesa i a l'Auditori de Girona. Per a entrar a l'auditori caldrà entrada; la resta d'activitats seran de franc.

En la programació, s'hi destaquen els concerts amb grups que agraden als pares, però en un format pensat per anar-hi acompanyats dels fills. Doctor Prats, Joan Dausà, Obeses, The Sey Sisters, Nyandú i The New Raemon oferiran concerts amb un horari adaptat i una durada i un format pensats per als més petits. Una proposta molt similar serà la que faran Joan Colomo i Lluís Gavaldà, amb sessions de disc-jòquei.

Però els infants també podran escoltar els seus grups preferits. Reggae Per Xics, Xiula, el Pot Petit, Macedònia, Jordi Toniatti, Bufa&-Sons, Girafes i Hits per a Nadons complementen aquesta programació tan diversa.

Enguany el Festivalot s'amplia amb el Festivalot Market, un espai comercial pensat per a les famílies, on hi haurà alguns serveis, signatures d'artistes i activitats diverses. Al Parc de la Devesa també hi haurà una àrea de furgotques.

El FangArt permet l'exhibició de tota mena de peces: d'objectes decoratius a utilitaris passant per la bijuteria. AEV

LA CERÀMICA CREATIVA DE PETIT FORMAT PREN EL FANGART DEL VENDRELL

Fires L'artista convidada és Yukiko Murata, que farà un taller obert al públic

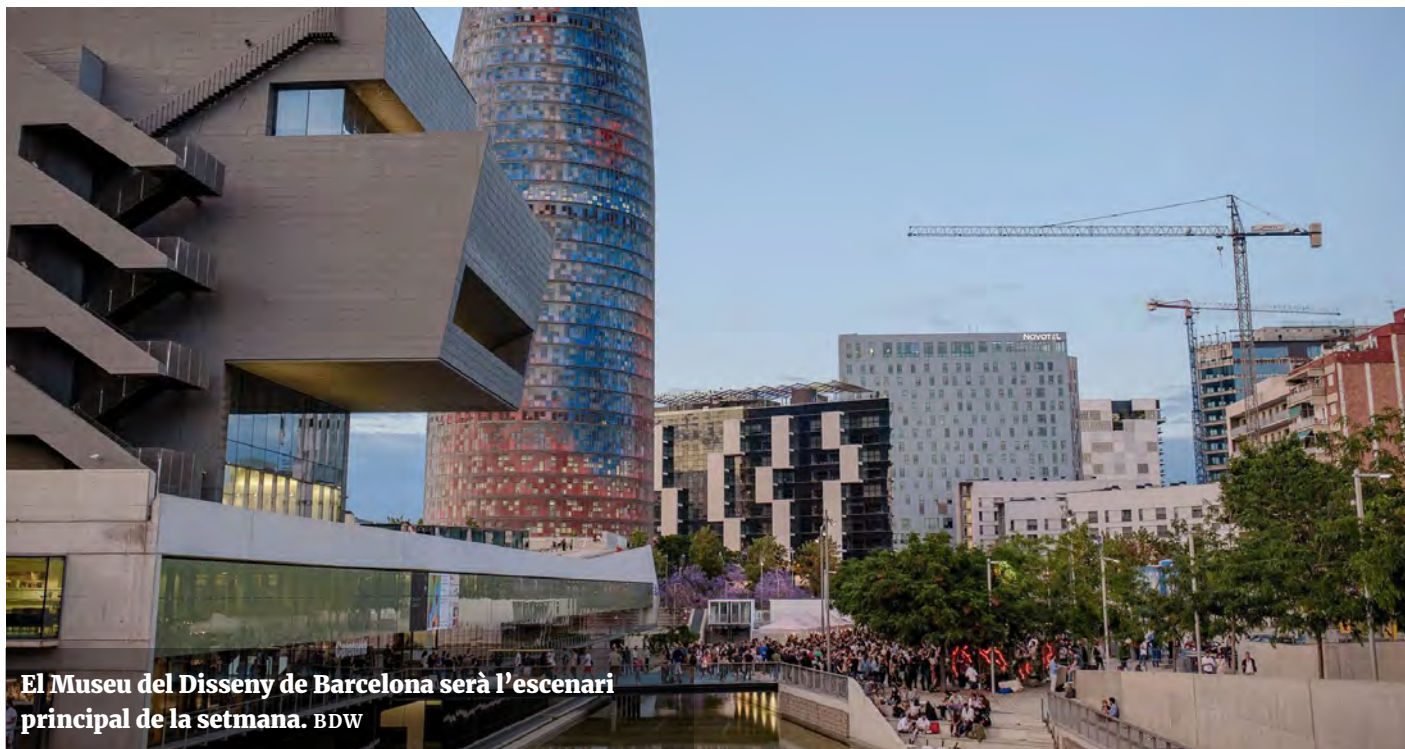
REDACCIÓ

El marró fosc de la terra que s'escola entre les mans, barrejat amb el blau intens de la mar i del cel des del passeig marítim de Sant Salvador: aquesta és la imatge de mescla entre ceràmica i mar que reivindica el festival FangArt del Vendrell. Del 14 al 16 de juny, el passeig s'omplirà d'art ceràmic, exposicions, tallers i activitats de tota mena entorn de l'argila.

L'artista convidada d'aquest tercer FangArt és la ceramista d'origen japonès Yukiko Murata. L'artista fa servir sobretot fang, porcellana i vidre, però també combina més materials per a crear les seves peces. Sobretot és especialitzada en ceràmica creativa de petit

format i per fer-ne una demostració oferirà un taller gratuït i obert a tothom: 'La flor imaginària'. A més, el festival li dedica una exposició monogràfica, 'BONAPETITA, la petita felicitat a mà', una mostra d'obres de petites escultures que també són obres utilitàries. Com diu ella mateixa: 'Benvinguts al museu de la petita felicitat; espero el vostre somriure.'

El FangArt permet l'exhibició de tota mena de peces: d'objectes decoratius a utilitaris passant per la bijuteria. A les parades dels divuit ceramistes, hi ha mostres de ceràmica de tot el país i també dos ceramistes de l'estat espanyol. Entre els tallers i demostracions programats, s'hi destaquen els de ceràmica al torn i el de ceràmica de petit format basada en motlles.

El Museu del Disseny de Barcelona serà l'escenari principal de la setmana. BDW

LA BARCELONA DESIGN WEEK REFLEXIONA SOBRE LES CAPACITATS DEL DISSENY EN MOMENTS DE TRANSICIÓ

Festivals Sota el lema 'Trancisions', té el camp base al Museu del Disseny de Barcelona

REDACCIÓ

Quina és el paper del disseny en qual-sevol transició? Quines capacitats té? Aquestes són algunes de les preguntes que es formula enguany a la Barcelona Design Week. La catzena setmana del disseny debatrà com hauria de ser el disseny per contribuir a fer efectiva la transició cap a la sostenibilitat i l'economia circular. Serà del 12 al 20 de juny, amb més de cent activitats, entre exposicions, conferències i tallers.

El Disseny Hub, punt de trobada

El Museu del Disseny de Barcelona serà l'escenari principal de la setmana, perquè és on més activitats s'han programat. S'hi faran l'acte d'inauguració i de cloenda del festival i també una sessió de portes obertes. A més, s'hi podrà veure l'exposició 'Del món al museu. Disseny de producte, patrimoni cultural', s'hi lliuraran els premis FAD 2019 i, al pati, s'hi farà el taller 'Provocant transicions. Disseny i territori', amb l'objectiu de desenvolupar un mapa col·lectiu d'iniciatives d'innovació social.

Disseny a la Diagonal

La principal novetat d'enguany és el programa 'Disseny en Diagonal', que conté activitats amb agents del disseny de Barcelona. Serà un recorregut pels dotze quilòmetres de l'avinguda Diagonal amb propostes creatives lligades a les 'transicions'. S'hi inclouen taules rodones, exposicions, tallers, rutes arquitectòniques i instal·lacions en espais com ara la Casa de les Punxes, el Palau Robert, els Encants, l'Illa Diagonal i l'Everis Design Lab.

El claustre de l'antic convent del Carme de Maó. EC

MÚSICA A LA FRESCA PER A UN ESTIU CULTURAL AL CLAUSTRE DE MAÓ

Festivals Aquest estiu, el claustre s'omplirà de música amb noms com els Pets, Joan Miquel Oliver, Pavvla i Iseo&Dodosound · La programació s'allarga fins a l'agost

REDACCIÓ

Durant l'estiu, el claustre de l'antic convent del Carme de Maó s'omple de música i cultura per amenitzar les vetllades de calor. Enguany, i ja en fa onze, el festival Es Claustre programa un reguitzell de concerts, des de petites actuacions en format acústic fins a artistes més consagrats del panorama musical més actual.

La programació vol ressaltar l'autenticitat de la seva proposta, tant pels valors consagrats com pels valors emergents amb potencial i projecció. Alguns dels grans noms que passaran per l'antic convent del Carme són Alidé Sans, Pavvla, els Pets, Joan Miquel Oliver, Muchachito i

Iseo&Dodosound. Aquest cap de setmana, hi haurà les actuacions de Pez Mago, divendres, i Matilda Blue, dissabte. El festival s'allargarà fins a final d'agost.

També es faran dos festivals més dins la programació del Claustre: el Menorca Groove Festival i el festival Aglaia. El 12 de juliol, el groove s'apoderarà de l'espai de la mà de The Black Barbies. I del 16 al 18 d'agost, el festival Aglaia destacarà el talent femení en la música amb les actuacions d'Anna Ferrer i Clara Peya, Marga Rotger i Marala Trio.

Des de l'abril que es programen activitats culturals al claustre, però no és fins a l'estiu que l'activitat és més frenètica. A més de l'oferta musical, també hi haurà sessions de cinema a la fresca i es podrà sopar al refectori del convent.

Nicholas Hoult és J.R.R. Tolkien al film sobre la vida de l'autor de 'El senyor dels anells'. ACN

ARRIBA 'TOLKIEN', L'EXPERIÈNCIA A LA PRIMERA GUERRA MUNDIAL DE L'AUTOR DE 'EL SENYOR DELS ANELLS'

J. R. R. Tolkien és l'autor de la saga literària de fantasia més important de tots els temps: *El senyor dels anells*. Aquesta setmana s'estrena el film *Tolkien*, que n'explica els anys de formació i el pas per les trinxeres de la Primera Guerra Mundial. També s'estrena el reinici de *Men In Black*, *Men In Black: International*, la comèdia *Little* i el drama xinès *Largo viaje hacia la noche*.

Tolkien

Direcció: Dome Karukoski. Intèrprets: Laura Donnelly, Nia Gwynne, Pam Ferris; Nicholas Hoult, Craig Roberts, Colm Meaney. Gènere: Drama.

El film s'endinsa en els anys de formació de John Ronald Reuel Tolkien, escriptor de la saga *El senyor dels anells*. Enmig de la recerca de l'amistat i l'amor, esclata la Primera Guerra Mundial, que l'inspirarà per a escriure.

Men In Black: International

Direcció: F. Gary Gray. Intèrprets: Tessa Thompson, Rebecca Ferguson, Emma Thompson; Chris Hemsworth, Rafe Spall, Liam Neeson. Gènere: Acció.

En aquest reinici de Men In Black, els agents han de protegir la Terra i s'enfronten a una gran amenaça: hi ha un traïdor dins l'organització MIB.

Little

Pequeño gran problema

Direcció: Tina Gordon. Intèrprets: Regina Hall, Issa Rae, Marsai Martin; Justin Hartley, Tone Bell, Mikey Day. Gènere: Comèdia.

Una executiva poderosa i temperamental es desperta, poc abans de la presentació més important de la seva carrera, en el cos del seu jo adolescent. Amb la seva ajudant, ha de trobar la manera de recuperar el seu cos adult.

Di giu zui hou de ye wan

Largo viaje hacia la noche

Direcció: Gan Bi. Intèrprets: Wei Tang, Sylvia Chang; Jue Huang, Hong-Chi Lee, Yongzhong Chen. Gènere: Drama.

Un home torna a Kaili, la ciutat natal d'on se n'havia anat feia anys. És allà on comença a cercar la dona que va estimar i que no s'ha pogut treure mai del cap.

Més per Mallorca s'aixeca de la taula de negociació, però la investidura d'Armengol no perilla

El Parlament de les Illes començarà la legislatura el 20 de juny

Twitter tanca una xarxa de comptes falsos que vincula a ERC

El Suprem impedeix que Junqueras surti de la presó per acatar la constitució com a eurodiputat

La candidatura del Priorat a Patrimoni Mundial de la UNESCO fa una retirada 'estratègica' i no definitiva